

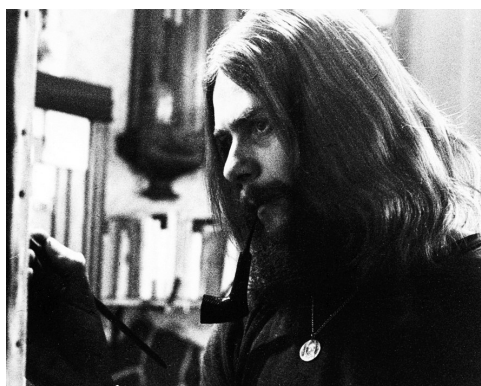
Uši a Vítr

KAREL MALÍK | MIROSLAV HOLMAN | ŠTÁTÝ LUKÁŠ | V. J. HORÁK | J. E. F. | VÁCLAV BURIAN | IVOŠ KREJZEK | MILOŠ BORIA | SONNY HALAS | PASÁŽE

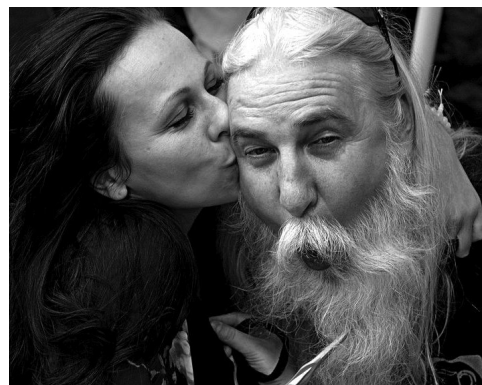
Nedožitá Sonnyho 70: Ears & Wind Records: Foto: Napříč 2016

Letos 13. října by se dožil sedmdesáti let malíř, sochař, restaurátor a vůbec člověk mnoha talentů Sonny Halas. Přinášíme text k Sonnyho nedožitému Jubileu od Ivo Dostála. K této příležitosti rovněž Ears&Wind Records vydávají desku Josefa Klíče - Grafické partitury a texty Sonnyho Halase. (Více na straně 15)

Neoficiální vydavatelství Ears&Wind Records na festivalu Potulný dělník 2016 představí několik knižních a hudebních novinek. Knihu Vladimíra Jaromíra Horáka - *Krůpěje krve v trní*, desky Josef Klíč - *Grafické partitury a texty Sonnyho Halase* a Strange Islands - *Animal on Run*. Vychází rovněž almanach *Um Pakultury* č. 13 - samonákladem v redakci Honzy Bartoň. Původně měl své nové CD *Závišova dvánáctka* pokřtít na Potulném dělníkovi i Záviš, nicméně křest se uskutečnil již 11. října v narvaném Paradoxu. Tamtéž proběhne 12. listopadu 2016 festival LES - Krákor retrospektiva a současně narozeniny labelu E&W Records. Plakát s programem akce na poslední straně, podrobný program na webu spodniproudy.cz

(Krátké představení nových titulů v rubrice Dřevěná cikáda v průběžných sloupcích na stranách 15 a 16)

Poslední srpnový víkend v Meziříčku u Želetavy. Víkend na Skalákově mlýně. Uzavření letní festivalové sezóny. Dvě scény festivalu Napříč. Hudba, poesie, výtvarno a uvedení novinek vydavatelství E&W Records. (Několik momentek objektivem Marie Němcové a Zdeňka Vykydala najdete na straně 6. v rubrice Důkazy.)

Oprášený rozhovor s Karlem Malíkem

Karel Malík (1960), básník, muzikant, grafik, akční tvůrce kapely Echt!, s níž perspektivně promýšlí další desku, agilní člen kapely Hudba Praha, všeušl s invenčním nadhledem a odvahou jít těžkými cestami.

Rozhovor J. E. Friče s Karlem Malíkem měl být původně publikován v novinách Uši a Vítr, v srpnu 2012, k vydání čísla však tehdy nedošlo. Rozhovor nyní předkládáme beze změn.

Karle, vydal's letos svou třetí knížku textů-básní, a ta má název Chaos. Co Tě vedlo k tak depresivnímu titulu? Životní desiluze? únava, nebo jen prostě znechucení „ze stavu věcí“ (v této zemi třeba)?
Jak možná tušíš, nejses zdaleka první, kdo se mě na to ptá. Je velmi obvyklé, že po zveřejnění nějakého díla, které většinou nese titul, se na ubohého autora snese hromada otázek. Mimo jiné, proč ten název. Nejvíce asi lituju autory různých děl abstraktních (nejen výtvarných) a básnických sbírek. V próze nebo podobných pragmatictějších a hmatatelnějších počinech se to stává méně často, protože většinou jmenné označení vychází logicky z konkrétní formy, obsahu, tvaru a pod. Dá se prostě snáze vystopovat.

Takže rovnou k věci. Aby nedošlo k omylu, název této knihy se vlastně ničeho z toho, o čem se zmiňuješ, netýká. Jde o chaos čistě osobní – vnitřní a (pozor!) částečně nezbytný. Jde o vyrovnávání se s přehnaně poskládaným zdánlivým pořádkem věcí, ve kterém, když si myslíš, že už se snadno vyznáš, najednou zjistíš, že mizí jindy nezkratná fantazie a možnost náhlý inspirace. Najednou tu stojíš a čumíš. Nebo couráš a čekáš a čekáš a prd. Jednoduše: rozum sám nic nevytvoří. I když to zní možná blbě, určitá dávka bordelu je prostě nutná.

A ještě k tomu, jak ty říkáš, že je to název v podstatě depresivní. Původně jsem chtěl odpovédět, že to je nesmysl, ale přiznám se,

Karel Malík v kapele Echt!, koncert ve Vagonu 18. září 2012. Foto archiv kapely Echt!

že při bližším náhledu nemůžu tak příkře oponovat. Titulní básnička je totiž právě o tom, že jsem začínal mít pocit, že už možná nikdy nic nenapišu a to úbytku depky rozhodně nepřidá.

(pokračování rozhovoru na straně 2)

Určitá dávka bordelu je nutná

Karel Malík v kapele Echt!, koncert ve Vagonu 18. září 2012. Foto archiv kapely Echt!

(dokončení rozhovoru ze strany 1)

„Vymyslet“ název je těžké. Jsou výborní autoři, kteří na toto zrovna nemají štěstí. Je to buď „pokřtění“ čehosi, nebo prostě ten název člověku náhle v hlavě vyskočí, což je ten vzácnější případ blesku sbůry či daru. Takže „tvůrčí chaos“, to’s mě uklidnil. – Tvoje kapela Echt! má poměrně dlouhou historii, a celkem bobatýrskou, – nezdá se Ti, že poslední dobou trochu méně hraje-te? Je v něčem zakopán pes? Je tam pořád tvůrčí náboj, který stojí za to rozvíjet?

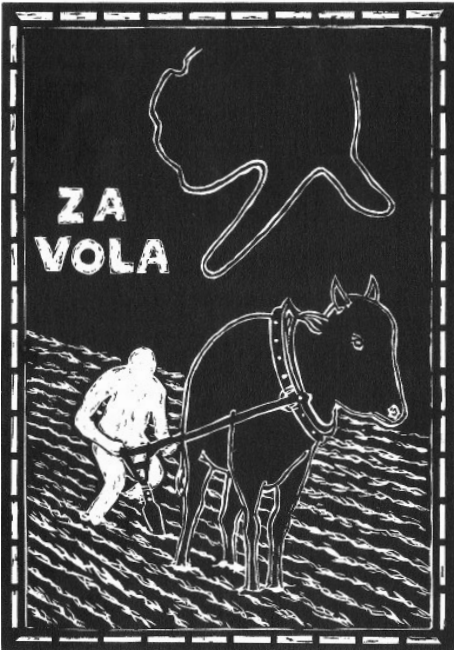
Je pravda, že poslední dobou jsme hráli míň než dřív. Důvodů je hned několik a jsou daleko prozaičtější, než by se možná někdo domníval. Tak za prvé jsme si před časem sehnali nového managera. Stal se jím náš kámoš, jenže časem zjistil, že je toho na něj nějak moc – dostavoval barák, otevíral hospodu a tak. A navíc, byl sice z branže, ale jaksi z „druhé strany“. Byl to bývalý – a podle mě šikovný – pořadatel festáků a různých akcí, ale mělo to háček. Jako pořadatel byl zvyklý oslovovat, přijímat nebo odmítat kapely – to podle podmínek – kdežto jeho nová role znamenala kapelu nabízet, což je – i když se to možná nezdá – sakra velkéj rozdíl. Tak

jsme se dohodli, že to tak dál nepůjde. Další důvody byly časové a pracovní. Mluvíím o čase a vytíženosti muzikan-tů. To je sice normální a běžný problém v mnoha kapelách, jenže tady se to sesy-palo jak lavina všechno naráz. Začla hrát Jasná páka odděleně od Hudby Praha, takže Vláda Zatloukal hrál najednou ve třech kapelách a k tomu, že prej bude hrát ještě s bráchou Bohoušem. Taký to náhle dočasně rozjela Půlnoc, kde hrajou Jirka Michálek a Tomáš Schilla, a k tomu Krch-off, takže taky tři kapely, a já a Ondřej Jedlička každej ve dvou a to nepočítám různý záskoky a tak. Takže docela fofr.

Taky nám stagnovaly stránky, protože tomu nikdo z nás nerozumí. Na to si musíme sehnat někoho, kdo se v tom vy-zná. Nevím, jestli je tato odpověď dosta-tečná, ale takhle se to prostě odehrálo. Když o tom mluvíím v minulém čase, vím proč. Teď je to tak, že Půlnoc skončila, Krch-off skoro nehraje a Jasná páka to prej taky nehodlá přehánět, takže zbejvá Hudba Praha a s tou jsme se já a Vládík za ty léta vždycky nějak dohodli. Takže, ce sta je volná.

Podrbali jsme se na hlavách a řekli si, že s tím musíme něco udělat. Já jsem se

uvolil, že na sebe vezmu to dohadování a jednání, ale ne administrativu, to by byla katastrofa, tu spíš asi Vládík. No prostě si to budem dělat sami, jak my chcem. Začli jsme taky dost intenzivně zkoušet (mimo prázdniny) nový věci

Karlův linoryt z knihy Chaos (Vetus Via, 2012)

a ještě jsme přibrali do party kámoše a kytaristu z Rudovousu Davida Macháča. Zapad okamžitě a skvěle. Myslím, že nás příští sezóna – kdy budem slavit 25 let – nezaskočí. Nechci strašit, ale dokonce to podle všeho vypadá, že se možná někde v mlžném oparu nad blaty začíná rýsovat nová deska.

Dobrá cesta. Myslím, že k tomu nakonec musí dojít každý „poctivec“, který chce zůstat sám sebou. Echt! má rozhodně co nabídnout, a je dobře, že vývoj vyznívá tak, jak říkáš. Daří se Ti dělat nějaké nové věci? Někdo z kapely pomůže? Cítíš i nějaký smysl ve vydání textů, které třeba na zhudebnění čekají? Na 25té výročí chystáte nějaké „atrakce“?

S tím pojmem poctivec bych trochu brzdil. Ono totiž dost často dochází k záměně s pojmem naiva, ne-li přímo blbec. U nás je to tak, že když třeba hrajem ně-jakou benefici, tak si sakra hlídáme, proč a pro koho to je, případně i č. účtu, na kterej to jde, ale my se s tou dobročin-ností zas až tak nepřetrhnem, nějaký to Paraple nebo podpora sociálního ústavu a tak. Mimochodem jedna z krásnejch akcí byla na podporu ÚSP ve Skalici u Litoměřic. Měli svojí rockovou kapelu „Vega“, možná to znáš, tak jsme s nima vyrazili na turné a bylo to výborný. Říkali si „Skaličtí orlí“ a byla s nima sranda. Dokonce jsme za nima jeli na návštěvu do ústavu, dali fotbal – hráli skvěle – a přespali u nich. Bylo to prima. Moc jsem si s nima rozuměl – až to bylo po-dezřelý. Nakonec se stali tak populární, že jeli turné po Americe. Já ale vím, jaks to s tím poctivcem myslel. Jako že se člo-věk nezaprodá. To už pro nás na tu chvíli snad nemá ani cenu.

No a s téma novejma písničkama je to tak, že ta jakoby částečná pauza Echtu byla v pár věcech i prospěšná, například v týhle. Nikam se neženeš, nic tě netlačí, a najednou zjistíš, že když přihodíš do šejkru i něco ze svý „klasiky“, která ni-kdy nikde nevyšla, máš matroš na desku. Současnej poměr (myslím na CD) mezi novejma a staršíma věcmá, je tak osm devět ku čtyřem.

A k tomu pomáhání ve tvorbě. Nikomu z kapely nikdy nebylo řečeno, že chci bejt výhradním autorem, ale tak se to nějak téma létama ustálilo a je to prostě tak. Tý otázce, jestli vidím smysl ve vydání textů, který čekaj na zhudebnění, moc nerozumím. I když název mojí první knížky „Trezor pro ECHT!“ jako by naznačoval, že z ní možná budu občas čerpat, ale nikdy se tak nestalo. Jsou tam básničky i texty. Texty jsou označeny takovým červeným razítkem (nápad vý-tvarníka Karla Halouna), patřej ale k už dávno hraným písním.

Já totiž mám k textům trochu jinej vztah než k básničkám. Ne že by mě jedno ba-

vilo víc než druhý, ale je to prostě jiný, aspoň u mě. Mám pocit, že mnou napsa-nej text bez muziky je tak nějak osamo-cenej a nedá se moc číst. To různý opa-kování a refrény a tak. Víím samozřejmě, že existuje mnoho krásnejch básní, ná-d-herně zhudebněnejch, ale já to oddě-luju. Když dělám novou písničku, tak vždycky zároveň s textem, až pak ho když tak vpašuju do knížky.

Ptáš se na případný atrakce k tomu na-šemu výročí. No, nejsme varieté, ale je pravda, že bysme to chtěli trochu ozvláštnit třeba tím, že hodláme přizvat bejvalý členy a účastníky nahrávání de-sek (např. Jirku Kabeše, Pepu Janíčka, Jirku Jelínka...) a dát si s nima ty starý pecky, ve kterejch hráli.

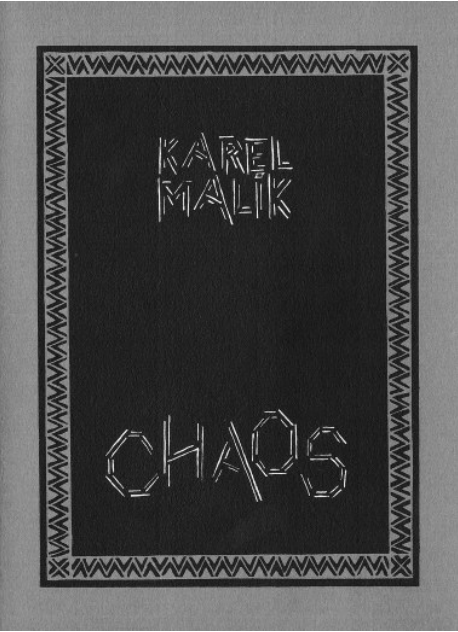
Fajn. Tak něco stručného na závěr. Tvoje poučení (že) do života mladým muzikan-tům – básníkům?

No ty seš dobrej, mám bejt na závěr stručnej a zadáš mi takovouhle kládu. Takhle těžkej úkol se blbě plní. Zku-sím bejt co nejstručnější a co nejmíň mentorovat. Kdykoli slyším otázku, kdy a jak jsem začínal, ať s psaním nebo hraním, nikdy nevím přesně, co říct. Já si to prostě ne-pamatuju. Ale něco mě k tomu muselo neodbytně nutkat už někdy v dětství – myslím, když už jsem uměl psát. Pama-tuju si, že jsem předčítal mámě nějaký

Karel Malík v kapele Echt!, koncert ve Vagonu 18. září 2012. Foto archiv kapely Echt!

svý básničky ještě v době, kdy mi ona četla před spaním. Takže chtít poradit někomu, jak a kdy začít, je pro mě blbost. Stejně to mám s téma svejma grafikama. Prostě kdyko-li kdekoli a jakkoli. Myslím, že člověk,

Obálka knihy Karla Malíka Chaos (Vetus Via, 2012)

kterej to nemá přímo zázračně od pá-naboha, se naučí psát už tím, že píše. A píše a píše a píše blbosti a píše kravi-ny a muchlá a zahazuje nebo schovává a strádá nebo rovnou někomu věnuje nebo když ho to baví, tak občas zhude-bňuje... Možností je nekonečno. Pamatuju na radu nebožtíka Egona Bon-dyho: „Píšte, jen píšte.“ A já k tomu je-nom dodám: když si to někdy po sobě přčtete a zdá se vám to docela dobrý,

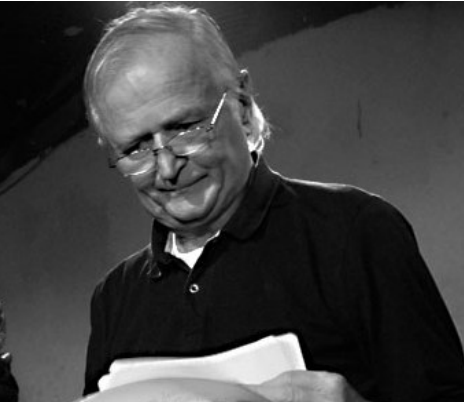
Karel Malík v kapele Echt!, koncert ve Vagonu 18. září 2012. Foto archiv kapely Echt!

tak pokud máte aspoň kousíček nezbyt-nýho exhibouštvím v krvi, tak HRRR na ně! Ať se třeba Po...

otázky e-mailem jeř srpen 2012

Sépiovou kostí: Miroslav Holman

Narozen 7. prosince 1938 v Chodské Lhotě. Publikoval zejména v nakladatelství Vetus Via, kde mu vyšly básnické sbírky: Kolem osy (1996 a 1999), Krokem (2003) a povídka Z dopisů neznámého, pravděpodobně poručíka, neznámé, pravděpodobně kurtizáně (1997). Dále Glosy veršem (Weles, 2009) a Otisky (Kniha Zlín, 2016). Žije v Brně.

 	
	
MÁ LABORATOŘ	MŮJ BIEDERMEIER
Dvě zkumavky a nic Jedna můj rub a druhá líc Pozorně přelévám se z jedné do druhé dokud se slovo kapalně nezmění na tuhé	Z vychládlých kamen teplo sálá Záhada? Nikoliv To moje stálá spokojenost z mála se dává na odiv Takový já jsem frajer! Šosáci Biedermann a Bummelmeier by ze mne radost měli
	Zbytek tepla si nechám na neděli
NA OSE	
Je-li ta osa dána holí tak opřít lze se o cokoli a přít se bít se až to bolí	× × ×
× × ×	Takové množství tich co k útrobám jeskyní doléhá až v uších netopýrů zaléhá takové množství tě jednou zahrne A pak již ani muk Ticho je nával nicoty tak mluv i jinak dělej hluk ať víš že jsi a jsi to ty Douška: Má ovšem pravdu i ten co dí že ticho v malém množství člověku neškodí
OBSESE	
Pohnu se Pohne se usednu usedne Ať půlnoc nebo poledne tu mouchu baví dělat si svůj svět z mojí hlavy	

Ať

Ať slaví ať se vzpouzí
ať štěstí kryje nouzí
ať duši svléká – odívá
ať je jak úder kladiva
vždy vteřin tik a oka mžik
je jediné
co básni dalo vznik
a čím pomine

(básník promine)

TROJIČNÍ PRINCIP	
Láska bez Víry a Naděje je nestálá Víra bez Lásky a Naděje je klamná Naděje bez Lásky a Víry je obludná	
(abstrakcí lavor nebo studna?)	
U CHRÁMU SV. JAKUBA	
Škleb ďáblu náleží chrličům pod věží byl půjčený To hraní s kameny je divné Dívám se na chrám s obavou že na mne ďábel plivne	

Krajní okénko: Vnímání k mání

Ve Vídni na Mariahilfer Straße má sídlo nadace architekta Friedricha Kieslera. Friedrich Kiesler (1890-1965) byl malý, rád se nechával fotit, díky čemuž je dobře zdokumentovaná jeho práce. Je zachováno 5000 fotografií, z toho 600 jen on se stejným podstavcem a stejným sedátkem. Ke stárí si vzal svou mladou asistentku Lilli, aby se jeho dílo zachovalo kompletní.

Nejvýraznější odkaz zanechal v oboru scénografie. Jeho hra s vnímáním je velmi inspirující. Fixuje diváka u obrazu, celého i s hlavou. Nechává ho pozorovat umělecká díla s nohama ve vodě a v písku. Zbavuje prostor výstavních síní hranic – výstavní síni zaobljuje stěny, skrývá rohy. Obrazy vystrkuje proti divákovi. Za obrazy instaluje zrcadla, aby mohl být obraz vnímán zepředu i ze zadu současně. Obrazy nechává vystavovat na zemi, viset v rozích či ve vzduchu,

Za lubem: Posedlost

Mírný letní větřík se sobě vlastní lehkostí rozfukoval prach po vyschlé polní cestě a slunce pálilo možná víc, než je kdy zdrávo. Keř rostoucí nade mnou na mne vrhal stín a díky prohlubni, kterou jsme ve stráni s kamarády vyhloubili již před nějakým časem, jsem byl téměř dokonale ukryt před kýmkoliv, kdo by se v okolí objevil. Tentokrát jsem na „lov“ vyrazil sám. Z kapsy u tepláků jsem vytáhl pomačkanou clejku, kterou jsem ukradl doma tátovi z načnutého balíčku a na čtvrtou sirku se mi ji podařilo zapálit. Na prostranství, na které jsem se díval z prohlubně, se rozkládalo, a to opravdu rozkládalo, spousta všelijakého hnusu, odpadu svezeného ze širokého okolí. Byl jsem na smetišti. Chodil jsem tam často s kluky ze školy a bylo to to nejlepší místo, kam se na malém městě, kde jsem s rodiči bydlel, dalo zajít.

Prach na polňačce se rapidně zvedl, a to mohlo znamenat pouze jedno jediné, ke smetišti se blížil bobr. Dal jsem si posledního práska z clejky a oranžová sedmsetšestka už stála pod strání a vyprazdňovala ze svých útrob obsah popelnic našich sousedů a konec konců i té naší. Počkal jsem chvíli, než se bobr vyzvrací a ti staří chlápci naskáčí zpět do něj a zmizí po cestě zpět k městu. Tehdy přišel můj čas, seběhl jsem dolů, dal se do hledání a tím to všechno vlastně začalo. Celá ta moje posedlost. Po nějakém tom roce, ještě jako docela mladej kluk, jsem vzal místo řidiče u komunálních služeb v nedalekém velkém

aby vznikaly abstraktní prostory s vlastními zákony. Dokázal se prostoru zbavit, a to hned několika způsoby, třeba ho nechal zmizet ve tmě. Vystavoval umělecká díla tak, že způsob jejich vystavení byl stejně silný jako díla sama. Vytvářel abstrakci konkrétního prostoru, setřásal hranice tvořící prostor, kouzlil.

Mysleme na hry Fiedricha Kieslera a roztáhněme výstavní síň přes celou krajinu. Najdeme v ní hodně scénografických kouzel a nejvíce jich asi objevíme v nás samých. Zjistíme, že zákonitosti vnímání krajiny člověkem sahají do počátků lidského rodu. Nosíme v sobě kolektivní nevědomí, které nám dává obdivovat krajiny otevřené s roztroušenými stromy. Život v savaně byl pro člověka výhodným, proto se psychologická vazba na tuto krajinu otiskla do lidské dědičné výbavy. Podobně se nám do hlavy otiskla krajina, ve které jsme vyrůstali. Důležitá je hlavně linie obzoru. Vnímání krajiny ovlivňuje kulturní základ. V průběhu věků se podle něj ideál krajiny měnil (jak jsme si ukázali v prvním Krajiním okénku). Vnímání krajiny také ovlivňuje pohlaví. Ženy v hodnocení krajiny kladou větší důraz na bezpečnost, upřednostňují tedy krajiny, které pocit bezpečí navozují. Na tomto místě si můžeme místo čtení představit, co všechno se promítne do míry našeho uspokojení z krajinné či jiné scénerie.

Anakonec: Člověk může být sám sobě scénografem, může si převrátit perspektivu. Třeba pokud někde objeví nějaký chlast. Zafixuje se celý i s hlavou u výjevu, zbaví si prostor hranic, vybaví ho vlastními zákony nebo ho prostě nechá zmizet. Stvoření, které je samo sobě scénografem, se dokáže vystavit způsobem, který je stejně silný jako svoření samo.

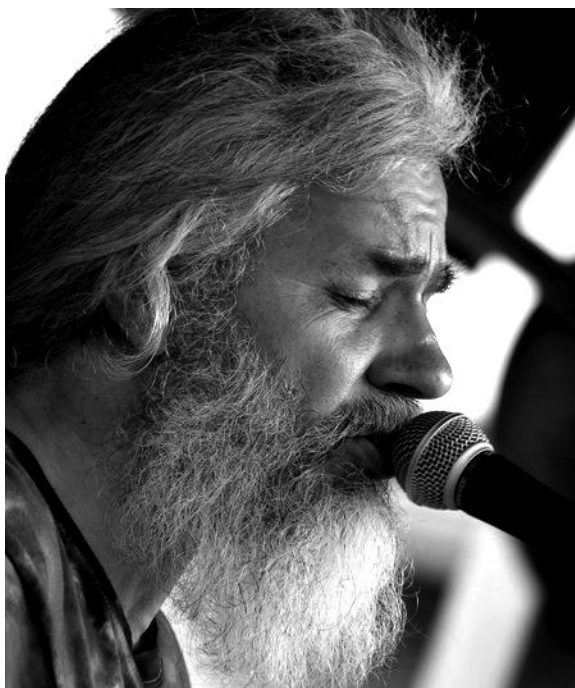
Působení kolektivního nevědomí při výběru místa pro svačinku a lehké zdřímnutí – louka a les za zády.

Ta Pájka

krajském městě. Přístup k odpadu, a tím tedy i k lovení pokladů z něj, se tím značně zjednodušil. Nosil jsem domů vše, co se dalo, co se mi jen trochu hodilo, a moje první žena stačila stejnou rychlostí, kterou já ty věci donášel, je vyhazovat. Možná byla ještě o něco rychlejší než já. Přesto byli i poklady, které se mi před ní podařilo schovat a o kterých se nikdy nedozvěděla a nikdy se jich nedotkla. Poklady veskrze cenné a vzácné, plně se nehodící do neobratných ženských rukou. Poklady, které se mnou po rozvodu putovaly do nového bytu, kde byly s úctou k nim vhodnou uloženy a zachovány tak k mé současné radosti z nich i k budoucímu potěšení z jejich nenahraditelnosti. Když jsem se podruhé oženil, o většinu těchto muzejních exemplářů jsem přišel. Prostě se mojí nové ženě nelíbily. Zvláště truchlím například nad hliníkovou vidličkou s raznicemi vyraženým nápisem Sputnik, té je mi obzvlášť líto. Sputnik byl vyhlášený bufet za minulého režimu a nic mi nikdy nevynahradí její ztrátu. Tato vidlička mi byla velmi blízká a mimo jiné mi připomínala skvělou chuť pařížského salátu dob dětství a raného mládí, takovou chuť, kterou již nikdy bohužel neochutnám. Pár let už se většimu sběru pokladů spíše vyhýbám a rozšiřuji pouze svou sbírku knih, ale kdyby se naskytla možnost... Šel bych do toho zase.

Ivoš Krejček

Důkazy: Napříč 2016

Festival Napříč - Konec léta u Skaláka, srpen 2016. 1) Křest CD Kolben&Kaulík - Žití Strůjce, 2) Old Minka Band, 3) Sblížení, 4) Miky Marusjak Poetic Band, 5) Jiříkovo vidění, 6) Sir a Josef Klíč. Foto Marie Němcová (1,3,6) a Zdeněk Vykydal (2,4,5). Další fotky a videa na webu Ears&Wind Records: spodniproudy.cz

Runy Kalevaly: O dívce, co plašila holuby

Film Snít Adamov 2, v němž se snad některý exteriéry točily dokonce v Laponsku, začíná scénou, kdy Hlavní hrdina rdousí starce na smrtelný posteli a řve „otče, ničeho jste mne nenaučil!!!“. Ta dívka, co se nakonec polepšila, a vyseděla ta dvě holoubata, tedy vyseděla je holubice, ale dívka tomu přihlížela, a až měla posranej celej balkon vod holubích hoven, naučila holoubata lítat volným pádem z dvanáctýho patra. Zdálo by se, mohlo by někomu přijít na mysl, nechalo by se předpokládat, že to byl vlastně šťastnej konec, jenomže dobří holubi se vracejí a ta halubice snesla další dvě vejce a dívka, o níž jsem si myslel, že se polepšila ,došly argumenty, zvítězil boj o přežití, zavládly zvířecí pudy a s vejci se srovnala na pánvi. Tudle jsem pokuřoval na balkóně právě na tom City, co se děje ten film, co jsem vám o něm říkal na začátku. Nebylo úplně brzo ráno, ani významně pozdě večer, mohlo bejt někde mezi motykou a sekerou, a místní magistrálou si to šine kára. Pozoruju na střeše tovární haly, na níž mám taky výhled pod vokny bytu, kulovej blesk, jak se tak sune po tý střeše, teple žhne jako hořící medusa, či snad hořící pes, co se běžel schovat do stohu, nebo Eričko z Banské Bystrice. Po chvilí uchvácen nočním vanem zmizí za mrakodrapem, ten kulovej nažhavenej blesk. Na magistrále tróbjí saxofůny, nebo klaksóny, holt děsnej kravál jako na svajbě, když za přibližovadla infantilní frendíci uvážou plechovky. Fííí. Okamžik ticha a pak sirény. Smrták. Staří říkávali, že dycky když se někdo narodí, někdo další musí odejít... Jeden by si řekl „zázrak“. Ale co z toho vyroste? Nakonec to fotra zardousí na smrtelný posteli někde na finském vejminku. Jako v tom filmu. Žádný vymyšlenosti.

Pozdrav z finské vesmírné stanice, foto Eino Leino, říjen 2016

Zatímco československý pracující lid vítězil v únoru 1948, dermatologové vynalezli snad možná největší světové vynález. Vznikla Indulona. Universální tuk aplikovatelný na všechno vod topinek po soukolí složitéch mechanik. Vědom si unikátnosti Indulony, aplikoval jsem ji na anální vibrátor, jímž naši rodinu počastoval vzácný přítel MH zvaný PB, neboli Karma zmaru. Vibrátor měl pogumovanéj povrch a dva šlauchy. Jedním vedly dráty k ovladači intenzity vibrací a druhým se do něj balónkem pumpoval vzduch. Šup s vibrátorem do řiti, zavibrovat, nafouknout. Vzrušující a stimulující! Konec experimentu. Kolík ven. Ale kolík není pešek, kolík ten chce své! A asi chtěl namazat i seshora. Běhal jsem s těmi šlauchy u zadku po bytě, zoufal jsem, že mi to zůstane. Ocas jakým se může pochlubit snad jen lev na našem státním znaku, nebo jiná heraldická bestyja. Ale proč o tom vlastně píšu? Kolík mi nakonec nezůstal, ale hlavně od té doby o těch hemeroidách slychám pouze v televizních reklamách, pokud se čírou náhodou ocitnu v restauraci Na pochcenejch židlích, kde maj televizi. A věděli jste vůbec, že ta hospoda a hřešení v ní, byt třeba jen verbální, má přímou souvislost s kastrací? Ale tím jsem váženýho čtenáře vlastně vůbec nechtěl rozptylovat, ponaučení z dnešního kázání zní: Nejlepší kapela je Finská kapela.

ΦΔΩ

Dřevěná cikáda otevře v Brně kamenný obchod:

Dřevěná cikáda je původně e-shop založený pro potřeby vydavatelství Vetus Via a Ears&Wind Records. Od počátku byl velice úzce profilovaný a zaměřený na okrajové žánry. Azyl zde nacházeli a nacházejí hledači jiné kultury než té mainstreamové. V nedávném info mailu o novinkách na Dřevěné cikádě (www.drevenacikada.cz) jsem v závěru napsal, že v říjnu pro vás otevřeme kamennou prodejnu. Mnozí strohou informací považovali za fór. Čas nadešel a brzy bude mít Dřevěná cikáda opravdové zázemí v kamenném obchodě. Někteří si možná již v improvizovaných podmínkách (v bordelu, co by se dal krájet) u nás byli pro nějakou novinku, bez níž nemohli dýchat. Krabice se Závišovou dvanáctkou například velice prořídla...

S přáteli jsme pronajmuli prostor v centru Brna, kde bude jinde nespátřená fúze industriálního obchodu s elektrickým nářadím, půjčovnou a servisem, dohromady s knihkupectvím. Vybrané knihy, vinyly, cédéčka, časopisy, samizdaty, to vše v jednom prostoru... Zaostřeno na alternativu, underground, spodní proudy, minoritní žánry. Nakonec nikdy jsme nebyli úplně normální. Od tohoto nestandardního pojetí si slibujeme živelný kvas podobný hospodě páté cenové skupiny, kde o sebe zakopávají studenti s dělníky. Přijdeš si pro vrtačku a odneseš si knihu a nebo naopak. Chacha. Kamenná Dřevěná cikáda je svého druhu experiment, tak trochu výsměch tolik populárním obřím zábavním a prodejním halám, kde mnozí marní své životy. A co je podstatné nejvíc? Dřevěná cikáda není jen primitivní stroj na peníze, výtěžek z prodeje nám umožňuje spolufinancovat další vydávání desek, knih, nebo i těchto novin. Pokud se bude dařit Dřevěné cikádě, bude se držet i laťka festivalů, které pořádáme. Namátkou Krákor, Napříč, Potulný dělník, Les, Homér 's Memorial. Bude se dařit vydávat knihy i desky a my budeme mít na pivo. Bude možno k nám přinést do distribuce třeba zrovna tvoji sbírku nebo cédéčko a to nabídnout případnému zájemci. Blíží se Vánoce, budeme potěšení, když nás navštívíte. Uděláte tím radost sobě i nám.

-Fido-

Dřevěná cikáda - obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život Najdete nás v prostorách firmy Admira nářadí – půjčovna, prodej, servis, na adrese Čápkova 21, Brno a na webu: drevenacikada.cz

Dýmem: Cyklon B z Horních Počernic

Když před pár dny proběhla médii zpráva o tom, že dětský tým z dětského domova z Horních Počernic pod názvem Cyklon B sehrál zápas v přehazované proti týmu složenému z Romů, přiznám se, že mne polil studený pot. A to ještě k tomu na akci, pořádané nadačním fondem ING Bank Fond Nadace Terezy Maxové dětem. Hned vzápětí poté, co se ozvala Česká židovská obec, počali se omlouvat pořadatelé, přičemž nechyběla ani konstatování toho, že prý ten, kdo s tím názvem přišel, prý ani nevěděl, co činí a v diskusích pod těmito články převažovaly ospravedlňující komentáře žehrající na přílišnou politickou korektnost a že přece žádný Cyklon B za nic nemůže, případně, že se jedná o látku k hubení hmyzu – což je v případě zápasu s Romy přece v pořádku. Musím se přiznat, že mi nebylo a není nejen nevolno, ale strašlivě, hrůzně a příšerně a vůbec se nedomnívám, že ten, kdo s tímto názvem přišel, nevěděl, co dělá, ale naopak, užil jej zcela záměrně. A to nepochybně kvůli Romům, s nimiž měl hrát. Asi mu to poradil někdo doma, tipnu si... Nic lépe a nejrůzněji neilustruje hloubku bahna, v němž se nalézáme. Kdy si děti po vzoru dospělých dělají legraci z těch nejstrašlivějších hrůz v dějinách lidstva, kdy byly lidské bytosti opravdu hubeny po milionech jakožto obtížný hmyz granulemi Cyklonu B, vyráběného u nás v Draslovce Kolín, na jejíž produkci stálo nacistické takzvané konečné řešení židovské otázky, neboť po vybombardování mateřského závodu v Německu jej produkoval výlučně protektorátní dělník. Považuji tento strašlivý fakt za selhání jak vzdělávacího procesu, tak i za naprostou ztrátu soudnosti politických elit, které místo aby před hrůzami nacismu či komunismu varovaly, relativizují je, nebo je snad přímo adorují, jak tomu činil Dr. Rath, pan režisér Troška – o panu prezidentu Zemanovi, který si stoupl po bok toho, kdo otevřeně vyhrožuje koncentračními vyhlazovacími tábory, nemluvě. Snad i fakt toho, že v kolínském závodě se Cyklon B od válečných dob ani na okamžik nepřestal vyrábět, ale pouze se přejmenoval na Uragán 2D, popisuje stav naší společnosti a kolektivní národní duše. Že to vůbec připouštíme, snad přímo omlouváme nebo se těšíme na to, že jej budeme vůči těm, na které ukáže prst zla, opět užívat. Přitom by stačilo oněm dětem z týmu vysvětlit, že pro nacisty byly stejný hmyz jako Romové a že by dnes nežily, pokud by nacistická ideologie zvítězila. Že by naše národní existence byla dávno zničena a ony by se nikdy nenarodily, protože by jejich prarodiče byli dříve nebo později buď poněmčeni, a ti k poněmčení nevhodní, by byli deportováni či zplynováni. A jak vidno, musíme to říkat nejen dětem, ale i dospělým, protože děti jsou pouze zrcadlem nás samých. Možná, že úplně nejlepší by bylo všechny zúčastněné, a to jak autora názvu, tak pořadatele i děti samotné, naložit a zavézt do Osvětimi, aby se dozvěděli, o čem je řeč. A pokud jde o naši společnost vůbec, domnívám se, že by měla podstoupit nejdříve denacifikaci, poté dekomunizaci a nakonec deburanizaci tak, aby se její značná část opět navrátila do lidské společnosti. Což můžeme nejlépe učinit vzděláváním o moderních dějinách, kterému se české školství brání zuby nehty. Čemuž se při pohledu na místní „elity“ na druhou stranu vůbec nedivím. Amen.

Miroslav Václavek

Z chacharova sudu: Věnování: matce

Básník, publicista a umělecký fotograf, narozen roku 1960. Formuloval podstatu uměleckého směru DeDeArt Photography. Hledač krásy a dobra, neustále pendlující mezi pozicemi zvědavého a po životě žíznicího povaleče a darmošlapa, který balancuje na hraně rezavého a tupého nože nořícího se do slizu banální reality... Při hledání vlastního smyslu života vystřídal množství nejrůznějších zaměstnání, míst pobytu, partnerských vztahů i životních rolí. Pracoval třeba jako řidič kamionu, traktorista, dlaždič, kopáč, zootechnik, krmič, dělník ve stavebně-restaurátorské skupině, antikvář, vedoucí kulturního domu, technik a kreslič archeologických výzkumů, etnograf, kameník, kulisák, dřevorubec a do nedávna přednášel sociologii, socio-kulturní antropologii a světová náboženství na Ostravské univerzitě. V současné době se po řadě let opět vrátil do divadelního prostředí ke stavbě kulis a jevištních dekorací v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě. Studoval v Přerově, Olomouci a v Brně. Žil v Olomouci a na hanáckém venkově. Několik let pobýval v německém Bingenu nad Rýnem a v Osnabrücku. Uspořádal více než padesát výstav a autorských čtení poezie, mimo Českou republiku také v Rakousku a v Německu.

VJH v ostravském klubu Absintová les, rok 2015. Foto Jan Baka

V současné době žije v Ostravě a je otcem tří dětí. Sám svou tvorbu charakterizuje takto: Kdo máš uši k slyšení, slyš, kdo máš oči k vidění, dívej se, kdo máš duši, vnímej... Doba i místo, ve kterém žijeme, i když to jsou substance jakkoliv šedé a nudné, často navozující pocit odporu a zmaru, přinášejí přesto mnoho zajímavých impulsů a vzrušujících momentů. Tyto impulsy, které pronikají do našeho nitra, vnímáme nepřímo, podvědomě, bočním viděním. Přesto právě tyto vlivy určují celé naše vnímání a prožívání skutečnosti. V každodenní šedi pak hledáme vnitřní svobodu, radost a naději, pocity, které nás povznášejí nad profánní kal a dávají nám možnost zvednout se do nepoznaných a tajemných sfér... Teprve s hlavou na asfaltu si uvědomíš, o co vlastně jde...

Z knihy Krůpěje krve v trní Vladimíra Jaromíra Horáka Ears&Wind Records, 2016

K EET:

Redakce Měsíčních novin Uši a Vitr podporuje Petici za zrušení zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb. Následující list s textem petice a podpisovým archem poskytujeme Váženému čtenáři ke zvažení a případnému vyplnění a odeslání na uvedenou adresu.

Petice za zrušení zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb

My, níže podepsaní, jsme si plně vědomi, že zákon č.112/2016 Sb. o evidenci tržeb již platí a účinným se má stát od 1.12. 2016. Přesto dle čl. 18 Listiny základních práv a svobod a zákona č. 85/1990 Sb. o právu petičním žádáme Vládu a Parlament České Republiky o jeho okamžité zrušení, a to z níže uvedených důvodů:

- praktické přípravy na EET jasně ukázaly, že jeho vliv na české podnikatelské prostředí, zvláště pro drobné venkovské živnostníky, řemeslníky, prodejce a hostinské, je destruktivní a diskriminační. Především tím, jak nabubřele ignoruje reálnou situaci v této oblasti a v neposlední řadě hrubě zasahuje do občanských práv a svobod provozovatelů těchto živností.
- tato mocenská intervence jednoznačně přináší ztrátu motivace podnikat (především v oblastech, kde jsou podmínky k podnikání nejobtížnější) a pokřivuje mezilidské vztahy, neboť šíří nedůvěru a třídní nenávist.
- jediným výsledkem zavedení EET bude nárůst byrokracie, prostoru pro korupci, podvody a nakonec jen zvýšení cen pro konečného spotřebitele. Argument o narovnání podmínek v podnikání považujeme za bezprecedentní a prázdnou frázi.
- rozhodně odmítáme být rukojmími vašeho „soukromého podnikatelského“ experimentu. Nechceme být součástí „něčí“ firmy za „někým“ vykonstruovaných podmínek. Chceme si budovat vlastní živnosti a vlastní firmy a chceme si o jejich chodu svobodně rozhodovat. Samozřejmě při dodržování platných zákonů, to však neznamená, že veškerá naše činnost bude ve dne v noci monitorována.
- zásadně nesouhlasíme s tím, že stát hodlá za naše peníze financovat další nic neprodukující úředníky, kontrolory a byrokratická opatření. Skutečnost, že někdo posuzuje naši práci pouze skrze data v excelových tabulkách, považujeme za svého druhu návrat k totalitě.
- důrazně protestujeme proti dalšímu navýšení již i tak značně přebujelé byrokratické zátěže, jež administrace EET přináší. Považujeme za absurdní, abychom pracně vydělané prostředky vynakládali pouze na to, abychom neméně pracně obhájili a prokázali, že nekrademe.

- protestujeme též proti aktuální demagogické kampani ve prospěch EET, spuštěnou za peníze nás daňových poplatníků. Socialisticko-inženýrské představy, že stát je moudřejší hospodář než ti, kteří ho svou prací budují, zatím v dějinách vždy ztroskotaly.

- v této souvislosti vás ujišťujeme, že nikdo z nynějších drobných živnostníků nevyužil divoké privatizace a kontaktů z éry komunismu. Nikdo nám neposkytuje daňové prázdniny nebo investiční pobídky. Nemáme týmy ekonomických poradců, kteří nám „optimalizují“ daně. Své živnosti budujeme pouze vlastní prací, vlastními prostředky a vlastním důvtipem. Případné zisky neukládáme v daňových rájích, ale znovu je investujeme ve svých krajích.

- připomínáme, že páteří ekonomiky a motorem hospodářského růstu byli vždy kreativní drobní a střední podnikatelé, nikoliv stát se svým byrokratickým a mocenským aparátem. A tolik skloňovaná poctivost a mravnost v podnikání? Ta se nedá vynutit žádným byrokratickým terorem, rozvíjí se jedinež na základě důvěry, pocitu svobody a za otevřených společenských podmínek.

Pevně věříme, že náš požadavek bude neodkladně projednán a zákon číslo 112/2016 Sb. o evidenci tržeb bez zbytečných odkladů zrušen. Děkuje.

Za petiční výbor:
Ivo Hucl, Štáhlavice 63, PSČ 332 04
e-mail: bezejmenna@volny.cz
telefon: 723 406 787

Podpisový arch k petici

Dle §4 zák. č. 85/1990 Sb., o právu petičním, uvádíme, že podpisový arch se týká pouze petice dle čl. 18 Listiny základních práv a svobod a zákona č. 85/1990 Sb. o právu petičním Vládě a Parlamentu České Republiky za zrušení zákona č. 112/2016 Sb. o evidenci tržeb.

[illegible]

Evangelium Štátého Lukáša:

Lumbálka, kozy, pakárna

Až nechutnej paradox, že posledních šest vypitých piv byly Starobahna. Oblíbená Polička asi jentak nebude.

Razím si to na blázineckou vrátnici s dopisem pro primářku. Bílý hadry a motám se jak debil. Půlka denní směny za mnou, horko jak v srpnu, neskutečná chuť se na všechno vysrat. Večer koncert v Kámenec, podzemní zahrádka, těším se. Zpátky na oddělení už sotva lezu. Aktivní blbec, inženýr na hovno, chvátá žalovat staniční, „Máš tam ožralýho zaměstnance, motá se po blázcini a sotva chodí! „, Nejsu schopnej dolézt ani z hajzlu na vyšetřovnu. V doktorským mundúru, vezu se jak Švejk na kriplkáře na EKG, který se točí ve staré budově připomínající zámek. „To mě raději rovnou zabijte, kdybych tu měl náhodou zůstat“, sděluju usměvavé doktorce líbezného vzhledu. Bohužel je lesba. Ovšem není nic vzrušivějšího než sbalit lesbičku a donutit ji k felaci. Z vlastní zkušenosti vím, že nic není nemožné. Je mě blbě, dostanu od oné koc čokoládu a jednu na příjem. Mazec, budu ležet v blázcinci, jak demotivující.

Prvních pár dní nejsou schopnej ničeho. Návštěv plná prdel a já su rád za chvilku samoty v provizorním pokoji kanceláře staniční sestry na neurologickém oddělení. Kolotoč vyšetření začíná. Nic mi není. Na ORL v Bohunicích mě vyšetřuje doktorka středoškolského vzhledu. „Krásná, „Víte, že jste měl zlomenou nos? To se vám asi špatně dýchá“. Jistě, několikrát, sám sem si ho narovnal, dobrá práce, že?“ směju se v ordinaci a hlavou mi bleskne jaká by to byla prdel tuto vaznici vovohnout s tím stetoskopem na uších. Uši a Vítr. Slyším dobře, vnitřní ucho v pořádku, CT, EMG, EEG taky. Už zbejvá jen psycholog. Takže si to motám na psychologický vyšetření mého chorobného mozku. Kolegové mě s určitostí diagnostikovali Korsakova. Asi to nikdy neviděli, protože taková blbost by je nikdy nemohla napadnout. „Čau Juro“, zdravím psychologa v jeho útulné poradně. Gauč, křeslo, vše jak v americkém filmu. „Ty vole, co mám s tebou dělat, ty je trošku trapný, ne?“, chláme se můj spolutolovník z hospody Ragby na Křence. Dělalí sme spolu kdysi kurz na ošetřovatele, kdy stačilo jen zapsat docházku a zdrhnout do pivovaru na dvanáctku. Tehdy s náma ještě studoval básník Albert de Euronymos a malíř Psycho, kterej rapoval v kapele Naše věc. Vskutku dobrá partička na měsíční kurz somatologie. Z praxe u Sv.Anny sme zdrhali v bílých pláštích do supermarketu Mana na lahváče, protože otvírali o šesti, a v pivcu až v osm. Závěrečný zkoušky byly úžasný. „Kde pracujete?“, ptá se porota složená z nákejch magorů očividně se nudících stejně jako já. „V blázinci prosím“, směle odpovím. „Hmm, tak máte za jedna“, ukončí předseda komise zkoušku dřív než začala...Takže tento Jirka mě teď má vyšetřovat zda su nebo nejsu magor. Nechám si dělat různé testy, který prej nemůže ovlivnit, a kupodivu mě to baví. Tři hodiny utečou jak kontaminovaná voda v Pisárkách. Po vyhotovení výsledků mě kontaktuje s verdiktem, že magor nejsu. S postupem času ovšem o sobě začínám pochybovat. Kapačky, kapající den co den do žil, mi vůbec nepomáhají a nevím, zda sem si ty závratě a trnutí nohou skutečně nevsugeroval, což si jedna zdejší sestra, nápadně připomínající sestru Ratchedovou z Formanova Preletu nad kukačejm hnízdem, myslí a dává mi to patřičně najevo. S kanylou a různějma Holtrama se nejsem schopnej ani vykopat. Dámské návštěvy mi v tomto rády pomáhají a já jim tuto velkorysost smilerád oplácím na blázincineckým internátu, kam každé den zdrhám, abych aspoň na chvilku vypadl do šedé reality běžného dne. Nebude to dlouho trvat. Ke konci měsíce se stěhuju do krásného bytečku působícím jako chata na Oslavce. Pomůže mi Mara z kapely, Kao a brácha. Po dvou týdnech konečně přemluvím doktorku k odběru na borelie. A co čert nechtěl, před pár lety sem měl nasátý klíště a obvodáčka basi něco zanedbala, kunda. Takže čekám na lumbálku a na ECHU srdce mi sdělili nález. S pocitem strachu čekám na jehlu vraženou do míchy a doufám, že se ještě někdy projdu po pódiu a zazpívám Hroby.

Byteček sem už několikrát pokřtil mladičkou ukrajinkou lolitního vzhledu. Jak vilný chlap dokáže být.

Veškeré koncerty musím zrušit, nejmíň půl roku klid na lůžku, no nevím zda to vydržím. Jen doufám, že mi ta kurva borelka nevlezla do mozku, to bych byl asi vážně magor a na Krákoru bych vařil tak maximálně bábovičky z písku...

Guajacuran s Mesocainem vysadím, nýbrž dennodenní fetování nemá zbla významu.

Návštěvy děvčat neustávají. Připadám si jak starý prasák Bukowski, kterej je przní díky svým knihám a mařeny za ním jezdily až z daleké Evropy. Co ale vidí na mě mi zůstává skutečně utajeno. Pocit je to ovšem léčivý.

Babky z oddělení na sebe řvou na lavičce, jedna hluchší než druhá. Byla by to docela slušná divadelní hra, pozoruju je nejmén půl hodiny. "Já chcu maliny. - Ale prosím tě, vždyť ti je včera dcera donesla. - Já nejsem lakomá. - Však si mi dala trochu malin. - Já žádný maliny neměla, vždyť je září. - Stejně bys mi nedala..."

Volné chvíle trávím u holek na různých odděleních, válením v posteli a onani, blahodárná to činnost, na čem sme se shodli s tatíčkem Fidem. Ten mě navštívil s Florišem a Ivošem Krejzkem, kdy donesli vodu a plechovku piva. Jak bych si s nimi dal. Floriš mi podává telefon s Erikem Fričem na drátě. Rozhovor je příjemnej a troufám si říct, že oboustranně povzbuzující.

Byl tu i několikrát Havran než ho odvezli do Bohunic na infekční sešalmonelou zažranou až do krve. Nestihl ani koncert v Petrově. Tam jsem málem chciplnul rovnou na pódiu. Tím by Fido mohl doprodat zá-soby naší desky a nasadit cenu do výšin sahající až k Michalu Davidovi. Stavila se Krista s Vojtem o berlich, dali sme kafe z automatu a do-mluvíli se na brzkej večírek u nich doma....

Ted čekám na výsledky lumbálky. Přemýšlím o tom, že klíče mi ještě zůstali a já si můžu potají otvírat kuchyňku a vařit kafe. Pivo si dám tak za rok, koncert možná dřív, s kámošema su v kontaktu a matka šílí strachem o syna.

Státý Lukáš se odmlčí, bude čekat, čekat na Reného a Fida v Chicagu, před sebou své oblíbený pivko, tabák Javansee a bude vzpomínat na chvíle strávené v blázinci...

Státý Lukáš

Hluboký ponor: Vzpomínka na Václava Buriana

Na podzim roku 2014 v krátkém časovém rozmezí opustili „naše slzavé údolí“ Milan Kozelka (3. 11. 1948–5. 10. 2014), Václav Burian (28. 8. 1959 – 9. 10. 2014) a Pavel Landovský (11.9. 1936 - 10. 10. 2014). První dva jmenovaní jsou důvěrně známí stálým návštěvníkům olomoucké hospody Ponorka.

Milan napsal knihu povídek „Ponorka“ o štamgastech, zpiťarech a „androších“, jimž je tato knajpa druhým (či prvním) domovem. (Votobia 2001), dále ve Vertikální nostalgii (Votobia 2002) mapuje olomouckou literární a uměleckou scénu, tedy osoby často spjaté s Ponorkou, o bizarních postavíčkách z této hospody se také můžeme dočíst v povídkách v knize Život na Kdysissippi (Host 2008). Václav Burian chodil do Ponorky na pivo a koncerty. Propagoval Polsko a jeho kulturu u nás a českou zase tam. Obdržel za to ocenění v podobě dvou státních polských vyznamenání. Překládal polské autory a do Olomouce vozil živé spisovatele, jako Czesława Miłosze, Andreje Stasiuka, Ryszarda Krynického, Sławomira Mrožka. Z Polska také přivezl svobodnou soutěž v autorské poesii Noc básníků, kterou tam objevil.

První klání poetů se uskutečnilo počátkem devadesátých let v Olomouci – Hejčíně v sále restaurace U Pelikána, tehdy v klubu Maryša. Po zániku tohoto klubu se Noc básníků přestěhovala do Ponorky, tedy oficiálně do Hospody U Musea, kde zdomácněla. Mimo autorské čtení bardů (předem připravená báseň, kterou se chtějí prezentovat) se soutěž rozrostla o další dvě kategorie. „Báseň na tři slova“, která zazní z publika. Osazenstvo lokálu se během večera, často na pivní tácky a účtenky, snaží napsat báseň, která musí tato slova obsahovat. Další kategorií jsou „Básně v prostoru“, a to na předem dané téma (letos Advent a Vánoce). Každý zájemce může zaslat jeden příspěvek. Básně, které přicházejí od autorů z celé republiky, jsou vytištěny a zavěšeny do ponorkovského prostoru pro potěchu návštěvníků (více na facebookových stránkách Ponorky).

Václav Burian svým neopakovatelným způsobem tyto večery – Noci básníků – moderoval. Dokázal výborně těžit z napětí a nervozity v lokále, bravurně se vypořádát s určitými zádrhely, které běžně při takovém improvizovaném pořadu vznikají. V loňském roce (9. října 2015) při Vzpomínkovém večeru na Vaška, jsme si v Ponorce mohli připomenout jeho mistrovský moderátorský um ze zvukového záznamu z jedné takové Noci básníků. Potom si naživo v podání Václavových přátel z Polska, Slovenska a našich luhů a hájů, vychutnat Burianovy verše a překlady. Četly se také autorské básně o něm a pro něho. Večer byl prokládán vystoupením písničkáře Vladimíra Mertý. Letošní Vzpomínka na Václava Buriana (Ponorka 28. září 2016) byla spojena s udělením Ceny Václava Buriana (CVB). Cenou samotnou je stříbrná brož s okřídleným otazníkem a 1000 euro. CVB v kategorii „Za kulturní přínos ke středoevropskému dialogu“ získal Alexander Kaczarowski. CVB „Za poesii“ ze tří nominovaných, po dlouhém rokování mezinárodní poroty, získal básník a překladatel z Roudnice nad Labem Milan Děžinský. I on obdržel brož a 1000 euro. Takže milí poetové, pište, publikujte, ať i vaše tvorba může být také náležitě finančně oceněna. Po vyhlášení výsledků CVB, proběhl křest sbírky básní Leszka Engelkinga „Muzeum dětství a jiné básně“ v překladu Václava Buriana. O hudební vložku se postarala polská šansoniérka Elżbieta Wojnowská za klavírního doprovodu Jakuba Lubowicze. Namůj vkus působil večermístry mocakademicky, někteří vystupující hosté neskrývali překvapení, téměř zděšení z prostředí, kam zavítali a z lidí, kteří přišli. Co očekávali? Vždyť Ponorka byla Vaškův oblíbený lokál, žádná sterilní suchá poetická kavárna, ale živá androšská knajpa.

Samostatnou kapitolou o Václavu Burianovi by byla jeho literární tvorba (eseje, glosy, překlady, básně). V básních Vašek svá sdělení nijak nešifruje, snaží se být jasný a srozumitelný, své myšlenky, pocity, pozorování, postřehy odírá až na kost, zbavuje je zbytečných

nánosů, patosů, můžeme se soustředit pouze na podstatu. V jednoduchosti síla, v tomto případě to platí dvojnásob.

PS. Ještě vzkaz všem poetům a veršotepcům: letošní Noc básníků se uskuteční ve čtvrtek 1. prosince 2016 od 20.00 v olomoucké Ponorce.

Miky Marusjak

Čas zásuvek

Možná přežiji to dítě,
v jehož záběru jsem se ocitl na Šumavě.
Z Benátek si mě odvezli japonští manželé,
holandská rodina z Pasova,
sovětský důstojník z Olomouce.
Přežiji je v zásuvkách.
Žlutnoucí, černající, zelenající,
kroutící se a teřící,
s nadějí na nejasnou hranici
mezi bytím a nebytím.

Srní, Olomouc, 1994

Dokud

Dokud je s kým se loučit,
peklo trvá.
Dokud je s kým se loučit,
trvá nebe.
Až pozdravím i sebe,
padne mlha.
Z pusté mlhy rosa? Již nyní zebe.
Ta rosa bude zábst
jak všechna vlastní slova,
začne-li všechno znova
jak opět natažená past.

Přítomnost

Zrcadlo zrcadel bez očí.
Labyrint vpletený v labyrintu.
Dírou po suku hleděl jsem do zahrady,
a přece zanechávám nápis:
Byl jsem tady.

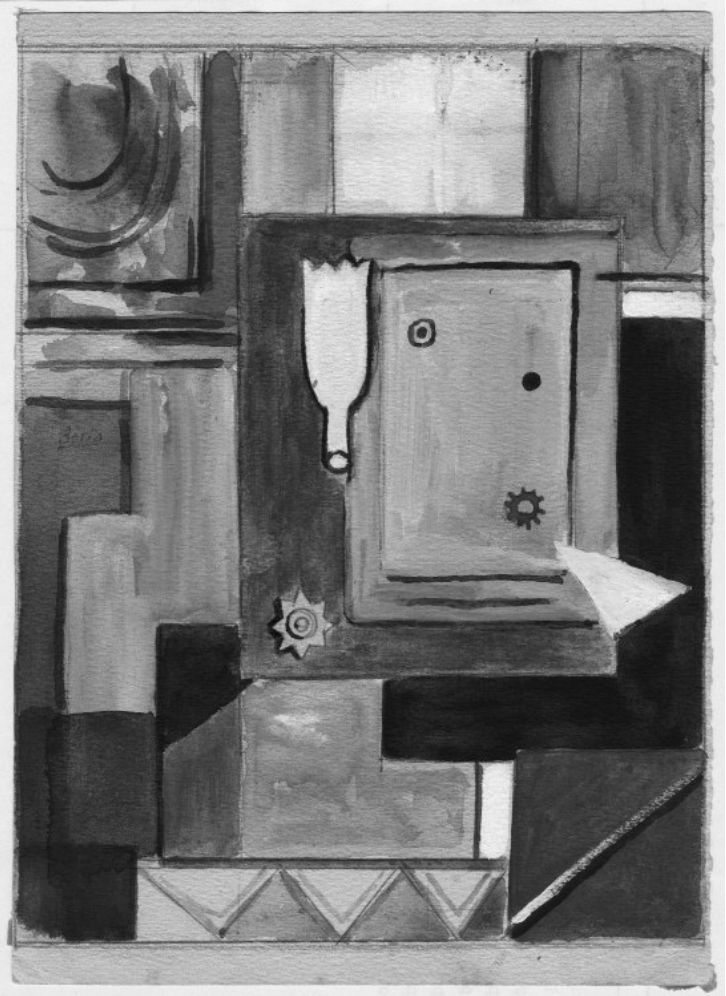
Varšava 1994

Uši a Vitr

Neortodoxní slovník: Sevřen nepochopením

Malíř Miloš Boria (4. 4. 1896 v Uh. Hradišti – 16. 6. 1937 ve Vsetíně).

Je tomu 120 let, co se v Uherském Hradišti narodil Miloš Boria. Malíř, který se celý život snažil o soudobé výtvarné vyjadřování v izolaci vsetínských hor. Tam jej přivedly malebné vzpomínky na dětství i představa poněkud snadnější existence, než-li by tomu bylo v Praze, kde z důvodu nedostatku peněz musel v roce 1922 ukončit svá studia na Akademii. Boria se v konzervativním prostředí, jehož estetické vnímání stále určovala tvorba inspirovaná životem prostého lidu a venkovskou krajinou v intencích hodonínského SVUM, umanutě držel svého pohledu na malbu. Prostřednictvím korespondence s přáteli, textům i občasných návštěv uměleckých center stále sledoval dobové trendy a chápal se jich ve vlastním pojetí. Boria se mohl malbě věnovat nejen díky své vlastní zarputilosti, okolnostem navzdory, ale zejména díky celoživotní podpoře, kterou měl ve svém starším bratru Antonínu Boriovi.

Miloš Boria, Kompozice s lahů, 1928?, akvarel, papír, 227 x 163 mm, KGVU ve Zlíně

Dílo Miloše Borii čítá hned několik výraznějších period. Hned na studiích se odklonil od akademické konzervativní malby. Silně jej v tomto směru ovlivnil Jan Zrzavý, ke kterému docházel do ateliéru a který jej přiměl i ke studiu děl starých mistrů. Z úsporného výtvarného projevu našel Boria východisko v novoklasicistním pojetí malby. Iniciačním zlomem byla pro něho návštěva Paříže v roce 1927. Postupně se i pod vlivem českého Devětsilu a spolužáka Jindřicha Štyrského při-

Miloš Boria, Mont Rouge, 1927, akvarel, papír, 333 x 264 mm, KGVU ve Zlíně

klání ke geometrické abstrakci a puristickým kompozicím. Po roce 1935 Miloš Boria pro sebe objevuje surrealismus. Toto malířovo poslední tvůrčí období patří k neoriginálnějším. Nekonečná životní nouze a touha prosadit se jej nakonec vyburcovala k návratu do Prahy. Boriovo rozhodnutí však v roce 1937 rychle přerušila nemoc a brzká smrt. Jeho dílo, bohatě zastoupené např. ve sbírkách KGVU ve Zlíně, vsetínského muzea i Národní galerie v Praze, se však natrvalo zapsalo do dějin české meziválečné avantgardy. Boriovo dílo bylo bohužel vždy poněkud na okraji zájmu. Za svého života se účastnil jen výstavy jihoslovanských umělců v Praze roku 1923 a na vsetínské přehlídce Valašsko v dílech výtvarných umělců v roce 1929. Samostatně vystavoval pouze na třídení prezentaci v roce 1927 v rodném Uherském Hradišti. Boriu později pro veřejnost objevil Vilém Jůza, když v roce 1964 uspořádal umělcovu první retrospektivní výstavu v Galerii Slováckého muzea v Uherském Hradišti a v Galerii výtvarného umění v Hodoníně. Po dlouholeté odlmce to pak byl v roce 1987 Ludvík Ševeček, který Boriovi připravil výstav u v tehdejší Oblastní galerii v Gottwaldově (dnes KGVU ve Zlíně). Hana Rousová pak Boriovo dílo zařadila do rozsáhlé přehlídky českého umění Linie, barva, tvar v roce 1988, díky čemuž byl plně zakotven do dějin českého výtvarného umění 1. pol. 20. století. Naposledy připravila výstavu Miloše Borii KGVU ve Zlíně na jaře letošního roku.

Ivan Bergmann ml.

Umění destrukce v detailu

Rozhovor s Vladimírem Jaromírem Horákem

Vladimír Jaromír Horák (1960) je básník, hipísák, etnolog a zakladatel DeDeArtu. Absolvoval několik škol a vystřídal nepřeborně zaměstnání. Častý návštěvník klubu Absintový les v milované Ostravě kde se usadil, kde píše, fotí, pije a čas od času tato démonická kombinace způsobí skandál.

Vladimíre, na podzim máš vydat svou (první?) knížku aktivitou přátel z Ears & Wind Records, spatřuješ v tom nějakou zvláštní zkušenost pro svůj život? ten životní film v realu – přece jen už i u Tebe – dost dlouho běžít, jaké v něm byly Tvé jiné zkušenosti s „vydáváním“? jaké střety, konflikty osobní i vnější případně?

Ještě než jsem se narodil a má matka mne nosila v břiše, ji otec srazil k zemi a do toho břicha ji kopl. Asi už tehdy se můj život začal posouvat do úplně jiných rovin a pozic, než je to běžné v normálním životě. Byl vesnickým lékařem, a toto byla asi svérázná léčebná metoda. Konflikty s lidmi byly příčinou pokusů o mou šikanu ze strany některých spolužáků i učitelů.

Jsem ale člověk, který se nevzdává a neustále bojuje, s těmi, kteří ho napadají, ale především sám se sebou. Tam ten boj zuří asi nejvíce. Život v socialistické šedi, boj s tupostí a hloupostí jenom proto, že jsem chtěl zůstat sám sebou a také dělat věci, které jsem cítil. Na malé hanácké vesnici to nebylo vůbec lehké. Vojenská služba u útvaru pro dosluhovače se zostřeným režimem, kde zapomenutý hrnek od čaje na nočním stolku byl příčinou toho, že se člověk ocitnul v base, kde mi bylo mimochodem nejlépe, neustálá buzerace ze strany lampasáků, a později v civilu komunistů a policistů, to vše mne postavilo někam mimo společnost, nebo alespoň na okraj. Nastalo neustálé střídání zaměstnání, míst pobytu, které mě dovedlo až na západ Německa. Velmi hluboký, i když někdy dosti komplikovaný, vztah k matce. Řada žen, nevyrovnané vztahy s těmi, o které jsem opravdu stál, vedla ke třem rozbitým manželstvím a ke vztahům ke třem dětem, které opravdu miluji, ale vídám je mnohem méně, než bych si přál. Přesto jsem svůj boj nikdy nevzdal. Po změně režimu jsem se vrhl do studia socio-kulturní antropologie v Olomouci a do studia etnologie v Brně, což mi dodávalo sílu k životu i inspiraci k přemýšlení, i když pokud jsem se v životě opravdu něco naučil, musel jsem si, kromě praktické každodenní životní univerzity, většinu informací z oboru vyhledávat sám.

Už když jsme se před časem u Skaláka poznali, bylo mi blízké Tvé pojetí a uchopení výtvarného projevu, možná tak trochu generační (pop-art, op-art...), a navíc to spojení se slovem, to se mi opravdu líbilo, jak jsi k této kombinaci došel? a kdy vlastně? stále pokračuješ?

To všechno, o čem mluvím, a ještě určitě víc fenoménů, určitě ovlivnilo obsah mé tvorby. Je to určitá rozervanost, neklid a boj, ale i láska, cit, odpor k aroganci a lhostejnosti, a soucit s těmi slabšími a vyloučenými. Odráží to situaci mého života, který je plný zvrátů, zlomů a nejrůznějších často dramatických zkušeností, ať již ve společenském či rodinném životě. Také na mě má silný vliv to, co se dnes děje ve světě, nejsem k tomu lhostejný, a i když chápu strach lidí z neznámého, dívím se tuposti, necitelnosti a postojům českého národa i našich předních politiků kvůli jejich vztahu k řešení uprchlické krize. Tolik tedy k tomu, co asi ovlivnilo mé postoje v umělecké tvorbě. V mé tvorbě se nezřídka také objevuje křesťanská symbolika. I když křesťan nejsem, příběh Ježíše Krista je pro mne velmi silným motivem, a často se k němu vracím. Je to vlastně jedna z forem velmi archaického přírodního vegetačního boha symbolizujícího přírodu, smrt a zmrtvýchvstání.

Nejsem tedy ateista, spíše panteistický monista, a bůh, duch, vyšší princip, kosmická energie, jsou jen různými pojmenováními jediného. Bůh je ve všem a tvoří celý vesmír, je to slunce, vítr, květina, strom, psací stůl, atomová bomba, popravky, vrazi, a třeba i psí hovno někde na trávníku. Součástí boha je samozřejmě i člověk

a činy, a součástí boha je také zlo nebo to, čemu křesťané říkají ďábel. Vydání mé vůbec první sbírky básní a foto-obrazů pro mne určitě představuje velmi významnou situaci, až jakýsi přechodový rituál, alespoň co se mé tvorby v oblasti výtvarného umění týká. V poezii jde v podstatě o mé souborné dílo. Nejstarší báseň je z roku 1999 a ty nejmladší jsou až ze začátku letošního roku. Některé básně i fotografické obrazy již byly publikovány v periodících, jako jsou třeba Mrdvola, Posed, Voknoviny, Nové břehy, Protimluv, Uši a vítr, Wurst, Dno, v němž jsem měl díky Luboši Vlachovi a Ivoši Krejzkovi nejobsáhlejší medailon, doplněný i mými fotografickými obrazy. Jsem za to přátelům, které zde nemohu všechny vyjmenovávat, velmi vděčný. Dříve jsem ani o vydání sbírky nějak neuvažoval, ale v poslední době i pod vlivem přátel z Brna, Ivoše Krejzka, Marka Soboly, ale hlavně Honzy Bartoně, který je také editorem mé sbírky, začal uvažovat. Prostě se to nějak zlomilo, tak jsem se do toho pustil.

Myslím, že má poezie koresponduje s mými fotografickými obrazy, které v podstatě také považuji za výtvarné básně. Poezii píšu v podstatě od přelomu tisíciletí a fotografuji asi dvanáct let. Hodně jsem cestoval a začal si všímat, že existují místa, která na první pohled vypadají velmi odpudivě, ale potom jsem v nich objevil krásu detailu, která mě fascinovala. Nazval jsem svůj styl DeDeArt – Destroyed Details Art (umění destrukce v detailu). Mám fotografie z řady evropských měst od Portugalska až po Česko nebo Rakousko nebo Francii. Nejvíce mě ale určitě ovlivnil Berlín a čtvrt Kreuzberg, a ještě víc bývalý vybombardovaný židovský obchodní dům Tacheles ve čtvrti Mitte, kde se snoubila zašlá noblesa bývalých časů s devastační současností. To jsou pro mne místa plná skutečných uměleckých pokladů, a výrazně ovlivnila také mou poezii. Ta poezie ale vychází především z mých pohnutých a bouřlivých životních zkušeností a tematicky ji ovlivnila také dlouhá léta mých studií.

Pes a VJH, Ostrava 2012. Foto: Nicole Hirschler

Je zvláštní, že jsi sám začal mluvit o víře, i když jsem se Tě na to neptal (nikdy v těchto věcech sám nevyzvíám), přesto – setkal ses někdy se skutečnou křesťanskou vírou – a v jakých případech souvislostech? nemyslím pantheismus, ale skutečnou víru v osobního Boha, ve Zjevení a Radostnou zvěst (Evangelium)?

Vladimír Jaromír Horák, Bingen 2012. Foto Franziska Charlotte Aurelia Constanz.

I když jsem formálně pokřtěn a v pozdním dětství a v mládí jsem ke křesťanství inklinoval a navštěvoval jsem mše v katolickém kostele, měl jsem kamarádský vztah s místním knězem, zpíval jsem sólo na kůru, dobrovolně navštěvoval májové pobožnosti, a v době základní vojenské služby jsem dokonce vážně uvažoval o katolickém kněžství, nikdy jsem se s křesťanskou vírou úplně neztotožnil, a skutečnou víru v tomto smyslu jsem tak nepoznal. Také s opravdovou vírou v osobního Boha zkušenosti nemám, vždy jsem se spíše cítil nepatrným zrnkem prachu v nekonečném vesmíru, a cítil jsem to tak, že jsem součástí kosmické energie, která je věčná, konstantní, trvalá..., což pro mne ostatně platí až do dnešních dnů.

Jak to bylo s Tvým pobytem v Německu, který na Tebe zřejmě tolik zapůsobil?

Byla to pro mne velmi důležitá disciplína univerzity života. V Německu jsem žil dlouhodobě a je mým druhým domovem. Pracoval jsem tam, mám tam dodnes trvalý pobyt. Myslím, že poznávání cizích krajů a lidí v nich žijících je velmi cennou zkušeností pro všeobecný přehled a hlavně pro uvědomění si nutnosti tolerance k odlišnostem. Určitě, ale to je jen jeden z aspektů věci, v důsledku dochází k tomu, že spousta aktivních, schopných a charakterních lidí odejde (na deset let nebo na trvalo), zatímco ve „staré vlasti“ zůstane (když to zjednoduším) řevnivá banda oportunistů, kteří parazitují na moci, která je stále mocnější a stále více vpravdě lidskou svobodu a práva omezující, protože ti, co za něco stojí a své zemi by mohli opravdu něco hodnotného dát, jako třeba Ty a mnoho mých dalších přátel, odejdou do Francie, do Austrálie, do Norska, a odtamtud se smutně dívají (případně z této distance nadávají), jak to „u nás“ vypadá, a přidávají k tomu zpravidla ještě zvláštní nemilosrdnost i vůči zemi, která je přijala, o níž mají horší mínění, než jaké o ní měli, než jim

„otevřela svou náruč“, co mi na to řekneš? to, co píšeš (pocitivě a pravdivě), je spíše proklamace, skutečnost je složitější a chmurnější, řekl bych.

No a emigrace našich lidí do ciziny, to je pro mne také úplně normální a pochopitelný jev. Lidé prostě hledají nejlepší podmínky k životu, nebo třeba jenom dobrodružství, a dnešní doba jim tyto možnosti v plné míře nabízí.

Rozdíl je v tom, že dříve se emigrovalo spíše před něčím než za něčím, dnes je to naopak a bude to čím dál horší, obávám se. Zpět k tomu původnímu důvodu emigrace, exilu, „mít se dobře“ nepokládám za příliš důstojný motiv, aspoň všichni moji předkové, s kterými žiji ve stejné zemi, na jejich brobech, jím pohrdali, protože žili službou vlasti, úplně jinak, než se dnes slouží, t. j. břichu a mamonu, u Vás to bylo jinak?

U mne to bylo trochu jinak. Byl jsem tam asi čtyři roky a nechtěl jsem tam zůstat natrvalo. Bral jsem to jako zkušenou. Němci tomu říkají „Walz“, kdy řemeslníci po vyučení obcházejí mistry ve svém oboru, u každého se mohou zdržet pouze stanovenou dobu a pak musí jít k dalšímu. A nakonec se tuším po roce, nebo po dvou vracejí domů. No a taky jsem tam šel kvůli své bývalé družce, pozdější ženě, teď již také bývalé. Byla to Němka a dostala možnost tam postgraduálně studovat. Mě osobně šlo o to poznat každodenní život v cizí zemi a naučit se jazyk. Posléze jsme se vrátili do Ostravy. No a k Němcům a Německu jsem měl a mám pořád velice kladný vztah. Neměl jsem tam prakticky žádné problémy a práce se také vždycy našla. Řadu zkušeností z tohoto pobytu jsem potom zúročil při výuce na univerzitě a také ve svých textech.

rozhovor mailem: jef, září-říjen 2016

Mezi dvěma etniky

(Nejen) brněnská stopa na 9. česko-německé setkání mládeže

Ve dnech 23.-25.9. se ve východočeské Poličce uskutečnilo již 9. česko-německé setkání mládeže, kterého se zúčastnilo několik desítek mladých lidí a hostů všeho věku z obou zemí. Místo setkání nebylo vybráno náhodou. Jedním z cílů letošního setkání bylo totiž připomenutí historicky prvního setkání, které se uskutečnilo přesně před 20 lety právě v Poličce. Do Poličky se tenkrát sjelo přes 150 účastníků a mnoho známých osobností, včetně tehdejších mistrů školství a prezidentů obou zemí, Václava Havla a Romana Herzoga. Toto setkání nastartovalo proces vzájemného sblížování, díky kterému jsou v současnosti česko-německé vztahy na tak dobré úrovni. Důvody, proč byla tenkrát vybrána právě Polička, přiblížil na slavnostním zahájení letošního setkání tehdejší starosta Jakub Skalník. Prvním důvodem, jak přiznal, byly jeho tehdejší osobní kontakty v kanceláři prezidenta Václava Havla. Druhým a významnějším důvodem byla podle Skalníka snaha vybrat takové místo, které leželo poblíž dřívější jazykové (a po Mnichovské dohodě i státní) hranice mezi oběma etniky a které zároveň nebylo česko-německým soužitím nepříjemně zatíženo, například kvůli válečným či poválečným událostem, jako tomu bylo v Ústí nad Labem nebo třeba v Brně.

Právě brněnské události či spíše jejich současná reflexe byly tématem jednoho z 15 workshopů, kterých se mohli účastníci a hosté během setkání zúčastnit. Toto téma představil Jaroslav Ostrčilík, jeden z organizátorů Pietních pochodů, které se konají každoročně od roku 2007 v den výročí tzv. divokého odsunu Němců z Brna na konci května a které se od loňska jmenují Pouť smíření. Podle Ostrčilíka se postoj a zejména informovanost obyvatel Brna o událostech roku 1945 za posledních 20 let změnila zcela zásadním způsobem. On sám vidí příčiny této změny především v konání zmíněných Pochodů smíření a ve vydání románu Kateřiny Tučkové Vyhánění Gerty Schnirch v roce 2009.

Letošní setkání v Poličce mělo však ještě minimálně jednu vazbu na Brno, která na rozdíl od výše zmíněné zůstala účastníkům utajena. Jeden z nedělních workshopů se týkal situace uprchlíků v Česku a v Německu, na české straně v něm měli vystoupit Magda Faltová ze Sdružení pro integraci a migraci a Jan Zeman, jeden z mnoha českých dobrovolníků, kteří jeli pomáhat uprchlíkům na Balkán. Jan Zeman však několik dní před akcí účast odřekl a doporučil místo sebe svého kolegu Milana Votypku z Brna,

který má rovněž bohatou dobrovolnickou zkušenost s uprchlíky na Balkáně. Vzhledem k tomu, že jsem v posledních dnech před akcí jako jeden z jejích hlavních organizátorů nevěděl, kde mi hlava stojí, a navíc měl Milan rozbitý telefon, počítal jsem víceméně s tím, že workshop, který se měl konat v neděli ráno, proběhne bez jeho účasti. Spojení se nám nakonec podařilo navázat v sobotu zhruba v půl čtvrté. Byl jsem víceméně smířen s tím, že takto narychlo se mu už asi nebude chtít přijet. O to větší bylo moje překvapení, když mi řekl: „No, já s tím víceméně počítám a jsem připraven. Sednu teď na kolo a počítám, že do devíti bych mohl být v Poličce.“ Nevěřil jsem vlastním uším. Milan skutečně sedl na kolo a 90 kilometrů na kole urazil, již zčásti za tmy, asi za 4 hodiny. Večer se pak vydal, stejně jako mnozí další, ochutnat místní poličské pivo, které se dá v Poličce sehnat i za 18 Kč. Místní si mu prý postěžovali, že je to hrůza, o kolik draž se poličské pivo prodává v Brně, kde má údajně stát až ke 30 Kč.

Kromě zmíněných workshopů na možná kontroverznější témata, jako je migrace či vyhnání Němců, došlo i na méně závažná témata, jako byly příklady dobré praxe v česko-německé spolupráci v oblasti mládeže či žurnalistika. Další workshopy nabídly divadelní tvůrčí dílnu, exkurzi do Centra Bohuslava Martinů, projekci úspěšného česko-německého filmu Schmitke a následnou debatu s jeho producentem a večer se našel čas i pro oddechové taneční křepčení v rytmu udávaném senegalským bubeníkem...

Na závěr 9. česko-německého setkání mládeže vedoucí Odboru států střední Evropy Ministerstva zahraničních věcí ČR Tomáš Kafka pronesl tato slova: „Myslím si, že naše sousedství je velké privilegium, že se už docela dobře známe a že máme mnoho společných zájmů – a pokud ne zájmů, tak alespoň společnou historii. To je velká příležitost pro to, aby nás ten život tady bavil. Mé poselství je: dělejte všechno pro to, aby vás to bavilo. Česko-německé vztahy mají být podle něj zábavou, nikoliv trestem.

Další, v pořadí již 10. česko-německé setkání mládeže, by se mělo konat během následujících dvou let opět v Německu.

*Štěpán Mairovský
jeden z organizátorů za Českou radu dětí a mládeže*

Sonny Halas 70

ale nedožitých

V těchto říjnových dnech (13. 10.), nebýt jeho předčasné smrti v r. 2008, by se bohéem, umělec a promovaný člověk (jak se sám nazýval), Miloslav Sonny Halas, dožil svých sedmdesátin. Nebýt jeho přátel, jeho dílo a život by se ztratily jako ponorná řeka, která by se ale jistě časem objevila, s o to mohutnější silou z podzemí zapomnění. Tento vyučený železniční elektromontér, obdařen nevšední vnímavostí a talentem, tvořil lehké a přirozeně, tak jak se dýchá, v udivujícím počtu oborů umění, až to vzbuzovalo a možná ještě stále vzbuzuje žárlivou nevráživost některých jeho soupeřů. Vtipně se k tomu vyjádřil zlínský režisér Jaroslav Bařínka, že Sonny zasáhl snad do všech odvětví umění mimo opery a baletu, a dodával, že ani tím si není jistý. Ale nebylo a není co závidět, jeho život byl vpravdě životem prokletého básníka se všemi jeho radostmi a hlavně starostmi, stálými existenčními a později i zdravotními. Uměním se mimo pár volnějších let z doznívajícího pražského jara nežívil, prošel několika občanskými povoláními až do roku 1995, kdy po těžkém úrazu hlavy odešel do částečného invalidního důchodu. Ač ho znali všichni, zemřel v nedostatku, vždy ale žil s noblesou sobě vlastní. S lidmi sobě podobnými se lehce přátelil, ale stejně to bylo i opačně. Přestože měl za svého života kolem 60 výstav samostatných a účastnil se na 120 výstavách společných v celém světě, u nás se jeho samostatné výstavy konaly v naprosté většině mimo oficiální výstavní síně po klubech a hospodách. A ač mu výstavy uváděli několikrát mnohé nyní známé osobnosti jako Petr Nedoma, Jiří Valoch, jeho díla se za jeho života nestala předmětem obchodu s uměním a nebyla zastoupena ani v oficiálních sbírkách umění (máme na mysli u nás, ve světě tomu bylo jinak), mimo dokumentace jeho akcí, kterou přenechal za symbolickou cenu z potřeby financí Muzeu umění v Olomouci nedlouho před svou smrtí. To se nyní pomalu mění, je už zastoupen v Podhorácké galerii v Předklášteří a v Galerii města Brna na Špilberku, a jeho dílu je věnována stále větší pozornost a zájem jeho vystavování stoupá. Jeho originální, nikoho nenapodobující, zdánlivě neuchopitelné, byť pevně postavené a logickým vývojem prošlé dílo, je veřejnosti vcelku neznámé, neboť doposud žádná z výstav je nepředstavila v celé jeho šíři, což je asi nemožné i z toho důvodu, že je rozptýleno mezi jeho přáteli u nás a ve světě. S postupem času se ukazuje, jak Sonny předběhl svou dobu a jeho vklad je stále více docenován, ačkoliv ještě žádný profesionální historik umění jeho dílo vcelku neviděl, byť je v hrubých rysech již amatérsky zdokumentováno a stále dokumentováno Společností přátel Sonnyho. Sonnyho vztah k hudbě byl dán tím, že ho hudba provázela od dětství, které trávil na samotě Štýmbek poblíž Drahonína na Tišnovsku. Dle jeho slov se tichým romantickým údolím říčky

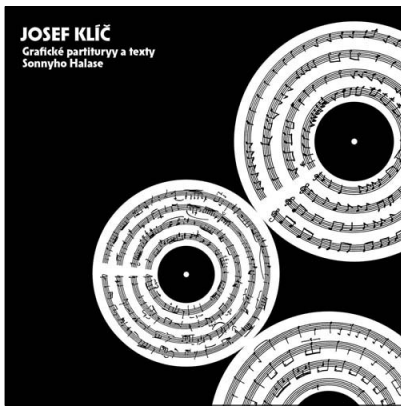
Loučky linula hudba, kterou amatérsky provozovali jeho rodiče (piano a citera) nejen při pravidelných nedělních matiné, ale i po večerech. V trampském období dospívání si prošel etapou táborových ohňů ve skupině Bílý Jestřáb a později postupně rozšiřoval dále svůj hudební obzor napříč hudebními žánry. V jeho rozsáhlé diskotéce (více než 700 ks a později doplňované i o velké množství CD) se nejvíce objevovala hudba klasická, jazz, blues, world music a zastoupena byla i hudba nová. Hudbou žil a často si ji přehrával, ze šatníku si vyrobil i originální hrací skříň, která byla nejen úložištěm desek, ale když ji otevřel, tak se v ní automaticky spustila předem nachystaná deska.

A nebyl by to ani Sonny, aby se nepokusil do oblasti hudby vstoupit aktivně. Poprvé to asi bylo, když Jiří Valoch v roce 1974 oslovil přítele k účasti na své nové akci „50x50 mm“, což byl malý formát papíru, na kterém měli prezentovat své dílo. Sonny tehdy po svém zpracoval úryvek notového zápisu Richarda Wagnera s názvem BRÜNNH, který prezentoval pod názvem Symfonie pro prostor. Stejně jako v dětství získal vztah k hudbě, tak při večerním poslechu hudebních produkcí rodičů jako vnímavé dítě byl fascinován nekonečností vesmíru a krásami večerní oblohy. Obě se mu spojilo i v jeho díle (hvězdy a souhvězdí ho provázely pak v jeho díle po celý život), ale nejvíce snad v jeho nebeských grafických partiturách Ecliptic Constellations for Acoustic Piano No. 1–4 z roku 1976, které hudebníky dodnes inspirují. Od svého vzniku byly, včetně partitury The Snow Case z téhož roku, hrány mnohými umělci. V roce 1978 je hrál Jaroslav Pokorný, v roce 1996 Zdeněk Plachý se skupinou Morodochium, v roce 2010 Štěpán Filípek, v roce 2014 skupina Colophony trio (Jon Rose, Richard Barret, Meinrad Kneer), v roce 2016 Tomáš Vtípl, a v témže roce i Josef Klíč. A protože jde o díla i výtvarné hodnoty, tak byly tyto partitury prezentovány mimo doby svého vzniku i v poslední době na výstavách Noty jinak (Louny, Galerie Emila Juliše 2015), Partitury ze života (Brno, Místogalerie 2016), Uhlem, perem, skalpelem (Olomouc, Muzeum umění 2016). Za zmínku také stojí, že v roce 1974 navrhl obal na LP desku sourozenců Ulrychových Nikola Šuhaj Loupežník a v roce 1996 obal na CD Vsechohuť pro skupinu Bokomara. Záhadou zůstává, v jeho pozůstalosti nalezený, profesionálně vyvedený obal na LP desku Miloslav Sonny Halas (Orthopedical songs). Vydavatelství Ears&Wind Records vydalo nahrávku výtečného Josefa Klíče, na níž kromě Sonnyho partitur je zhudebněno i několik jeho textů. Současně je v obsáhlém bookletu CD ve vzpomínkách přátel přiblížena Sonnyho osobnost, mimo jiné i včetně jeho zatím nedoceněného vkladu do oblasti divadla.

Ivo Dostál

Dřevěná cikáda:

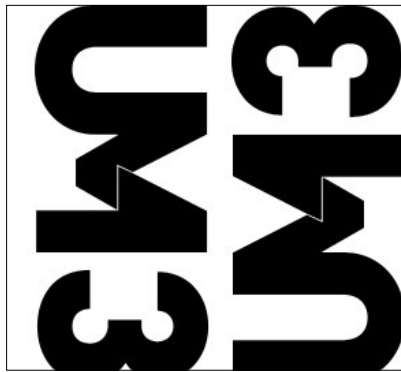
JOSEF KLÍČ
Grafické partitury
a texty Sonnyho Halase
(Ears&Wind Records, 2016, CD)

Koncertní mistr violoncellista Pepa Klíč zpracoval grafické partitury a texty malíře, sochaře a restaurátora Sonnyho Hallase (1946-2008). Pro bližší Sonnyho připomenutí doporučujeme vynikající článek Ladislava Plcha otištěný v novinách Uši a Vitr – říjen 2010.

CD vychází v digipacku s tučným bookletem s fotografiemi, vzpomínkami přátel a pamětníků a reprodukcemi Sonnyho grafických partitur.

UM PAKULTURY
(samonákladem, 2016, kniha)

Sborník básnických autorských textů, tentokrát ve svém grafickém pojetí Adama Puchara, pojatém jako hra s texty ve čtvercích. Přispěvatelé: Lukáš Trejbal, Petr Čermáček, Renáta Judita, Miroslav Václavěk, Hynek Paseka, Ivosh Krejzek, Marie Čmelíková, Yakub Diviš, Martin Karvay, Olga Čejková, Vojtěch Landa, Jakub Urbanec, Václav Krejčík, Mária Tůmová, Radim Babák, František Vrba, Luboš Vlach, Světlana Zapadlová, Pavel Šuhájek, Pavel Herot, Ester Vratislavská, Tomáš Lotocki, Daniela Šafránková, Maximilim Krum, Jan Lamram, Petr Podrazil, Vít Kalvoda, Marek Sobola, Miky Marusjak, Jolana Petříková, Roman Žižlavský, Robert Julius A., Tonda Červen, Petr Zika a Kristián Čura

Recenze odjinud: Jaroslav Erik Frič

Poezie z jedné i druhé strany

Nakladatelství Ears&Wind Records vydalo letos v reedici první dvě sbírky básníka, muzikanta, vydavatele a pořadatele koncertů, benefičních akcí, festivalů a literárních večerů Jaroslava Erika Friče. Z jedné strany oboustranné publikace vede cesta do knihy Kolotoče bílé hlasy (1993), z druhé čeká Houpací kůň šera a jiné básně (1998). Obě sbírky mají ale společného mnohem víc než jen to, že jsou v jedné knize.

Do básní se dá vcházet různě. Já jsem vešla náhodným otevřením a skrze text o Buchtově kopci na Vysočině jsem se náhle ocitla v známé krajině. Procházení krajinou předků (důvěrnou krajinou, krajinou, jež trvá) bývá spojeno s návratem do dětství. Základními atributy Fričovy ideální krajiny jsou účelnost a řád daný koloběhem prací a církevních svátků. Konkrétnost tradičních předmětů (hrnec sádla, džbán mléka) kontrastujes neurčitostí vysněného místa; ačkoliv nepochybně existuje, je zároveň vzdáleno, ponořeno. Přes tuto nedosažitelnost je dětství jedním z bodů, odkud jsou ve sbírkách nahlíženy děje a životní situace. Je spojeno s vzrušením, dobrodružstvím (když tajně jsme chodívali za lovem chroustů/ srdce se vzpínalo tajemným vzrušením/ jen vzlétnout) a nadějemi.

Opačným pólem je stáří. Na úbočí „Buchtáku“, uprostřed krajiny mého dětství, stojí léčebna dlouhodobě nemocných, kam lidé chodí „umřít pod ošklivým radarem v kachlíčkových koupelnách“. Bizarní obraz cesty ke smrti s veselou myslí a institucionalizovaného umírání kontrastuje s básníkovými obavami z vlastní/člověčí nemoci,

Úhly pohledu S hudebníkama si raději nezačínat

Nemůžeš beze mě žít? Počkej, jen si skočím si pro tužku
Písničkář Joseph Artur o skladbě You wear me out: Měl jsem zrovna svoje drogový období a žil jsem s nějakou holkou, co byla na speedu. Najednou jí volá manžel, ať se vrátí domů k dětem. Tak jsem si tu jejich hádku zapsal.
Chcete jasnější důkaz, že s hudebníkama si raději nezačínat? Zatímco vy se snažíte pochopit, proč vám dal/dala kopačky a házete perly jako: Jak teď má bez tebe žít? (za pár let, až si na tohle svoje žebrání vzpomenete, tak se pořád budete propadat hanbou) Tak on či ona se tváří velmi soucitně, ale v hlavě už si přezpívávají refrén: Jak jen žít bez tebe máááám? To by šlo, po G-dur, dám cis...
Myslím, že do dokonalosti to dotáhl Fellini, kterej ve filmu Guiletta

slabosti a bezmocnosti. Ideální krajina dětství je vystřídána městem s klikatými ulicemi, špinavou dlažbou, tramvajemi, nočními kluby a ranními buřety.

Se stárnutím přicházejí pochybnosti (Vím já, jak je to správně? Snad křivě jsme kdysi přísahali?), obavy z otupělosti či pasivity (snaha „být na živu“ a „nebýt na programu“), pocit zkesleného a zkomoleného života. Postava Rudi (sic) Kovandy s oteklýma nohama, vrávoravou chůzí a červenou síťovkou, od kterého básníkovo já odjíždí autobusem do úřednické čtvrti, jako by byla symbolem proměny po roce 1989: v současném „svobodném“ světě, často ironicky až sarkasticky komentovaném, pociťuje Frič touž nemožnost plného života jako v dobách předlistopadových.

Své pochybnosti a otázky Frič nevykřikuje, neprovokuje jimi. Uvažuje nad nimi v niterných monolozích nebo jakoby v intimním hovoru s blízkou bytostí. Chce se ujistit, že jeho život není promarněn, že je užitečný, nerozmlněný. Se stejnými obavami, jaké vyslovuje směrem ke světu, se obrací i k bohu, o jehož přítomnosti v nepochopitelném a zjizveném světě kolem sebe nepochybuje (...jedině ano/které je za námi i před námi/i nalevo i vpravo/ na které čekáme/ nezrazení nezapření...) Slova „čekat“ a „cesta“ jsou v obou sbírkách klíčová. Motivy spojené s cestou se vyskytují snad v každé básni, ale nečekejte přesně značené trasy a s jasným cílem. Mnohdy jsme ztraceni hned na začátku („kterási“, „nějaká“ cesta...) a zažíváme až kafkaovské pocity nejistoty, kde jsme, kde jsme se to octli, jindy je cesta zanesená blátem a kamením, nebo se ocitneme na nebezpečné křižovatce dálnic. Jde spíš o bloudění, procházení, směřování či míjení.

I forma Fričových textů je svým způsobem procházení či křížení: básně jsou nejčastěji souvislým tokem, v němž se střídají konkrétní výjevy z přítomnosti se vzpomínkami (na pobyt v zahraničí, výslech, nemoc, na přátele) a úvahami. Naléhavá otázka se často ocitne vedle nepodstatného, ale přesně zachyceného detailu, který utkvěl v paměti, směřování času se stává relativním. Do sledu obrazů, často postupně rozvíjených, jsme vtahováni i prostřednictvím pravidelné (někdy záměrně monotónní) rytmické stavby, asociativní řazení motivů má svůj protějšek v asociacích vycházejících ze zvukové či grafické podoby slova, občas jako by zazněl úryvek písně či říkanky.

Uprostřed této mnohosti zaznívá z básní touha po východisku, po tichém spočinutí. Na co tedy čekáme? „Stále na poslední dějství čekat/ které je pohyblivé/ a které jako bychom přece/ už někdy zažili.“ Cílem směřování je táž krajina jako na začátku: „už mimo pohyb světa, mimo tu bídu, stesk a zanikání.../ v přetěžké tíze času.“

Jaroslav Erik Frič: Kolotoče bílé hlasy, Houpací kůň šera a jiné básně. Reedice sbírek v jednom oboustranném svazku. Ears&Wind Records, 2016, lepená vazba V2, 53+36 stran, náklad 300 kusů.

Andrea Popelová

zdroj: www.mestobudby.cz

knihla je k dostání na www.drevenacikada.cz

a Duchové, natočil svoji vlastní ženu, která žárlí na milenkou svého manžela, přičemž filmová milenka byla jeho milenkou skutečnou. Mucha a „Slovenská Mucha“ Katarzia by mohly vyprávět, jak se dá krásně zakomponovat život do písně. Mucha využila přímo smsky svého ex, Katarzia zase natočila svůj příběh o děvkaři sakumprásk, přesně tak, jak se odehrál (píseň Michal). Ale proč si stěžovat, když to funguje? Mimochodem ta Arthurova píseň je skvělá, zpívá se tam: Jsi jejich matka, tak by ses tak měla začít chovat, já jsem jejich otec, ale těžko tě můžu suplovat. Měla bys je vidět, když se na tebe ptají, co jim mám říct, když pravdu ať raději neznají? You´re their mother. Start being one! I´m their father, but I can´t hold it down alone. You should see them, when they ask for you. What should I tell them, since I can´t tell them the truth?

Vojtěch Landa

Uši a Vitr

Povídka: Blázinec (část 8 - závěr)

PÁR TIPŮ JAK PŘEŽÍT,

KDYBYSTE PŘECE JEN NÁHODOU...

Naučte se říkat NE. Toto platí hlavně o ciga-retách a penězích. Samozřejmě je nutno zachovat si přízeň v kolektivu kde trávíte celý den, a na pokoji. Zde je vhodné sem tam pustit chlup, ale opatrně. Přímé otázky na finanční stav nejsou v ústavu považovány za nezdvofilé. Je nejlepší rovnou vysondovat kdy budou cigarety neb peníze vráceny a pak si to ohlídat. Lidé s opatrovníky jsou dotováni pravidelně jednou za týden nebo čtrnáct dní. Důchody chodí po desátém. Vyčkáme trpělivě na tento slavnostní okamžik a okamžitě ka-sírujeme. Toto můžete provozovat pouze v úzkém okruhu, jinak v tom budete mít ho-kej. V parku a v kantýně rozdávajte jen výji-mečně, například když je vám žebrající nad-míru sympatický, nebo pokud budí dojem, že ho bez nikotinu treťí šlak.

S penězi zacházíme ještě obezřetněji. Nemluvím o desetikoruně na kafe u kuřáckého stolku... Tady se měsíc dělí na období před důchodem, po důchodu a něco mezi tím. Po důchodech (asi 10 – 16ho) tu panuje vznosná nálada. Bez-domovci vyhulují Malborky, ženy se cpou zá-kusky, muži popíjejí v křoví propašovaný rum. Na oddělení se nekrade a ve společné lednici můžete nechat třeba i řízek. Již po týdnu na-stává mezidobí. Je třeba zbystřit a rozdávat dle předchozích pokynů. V lednici je možno s rizikem ponechat chléb s ústavní pomazán-kou, minerálku a ošklivější ovoce. Po prvním přichází období temna. Omezíme procházky do parku, případně je provádíme cvalem. Na domácím území častěji používáme NE nebo tady máš jednu, dvě, další zítra. Řádně prově-řeným osobám s dostatečným důchodem mů-žeme půjčit menší obnos nebo koupit krabku cigaret, ale vše evidovat! Ony ty prášky dělají své a věritel ani dlužník nemusí informaci udržet. Dalším fenoménem doby předdů-chodové je rozprodávání majetku. Kšeftuje se hlavně s mobily (špičkovou značku sežene-te za pár šupů), ale zoufalci prodávají i šactvo, boty, noťasy, alkohol. Věci vlastní a kradené. Ano, zní to lákavě. Ale pozor.

Většina chovanců nezná hodnotu věcí ani peněz a tak se vám může stát, že -prodejce druhý den otočí, chce věc zpátky, pláče, vyhrožuje opatrovníkem, dělá hysterické scény -některé věci jsou kradené a postižený je pozná. Ono je fajn koupit nové Marteny za stovku, ale v sousedním bloku možná někdo chodí bos... -postiženec často zapomíná, že věc prodal a osoby jít zalovat sestře -pokud máte svědomí, je vhodné kupovat jen drobnosti, které nikomu chybět nebudou.

Já jsem si zde pořídila pouze balíček kvalitní ho tabáku za 50 Kč.

LÉKAŘI, SESTRY, LÉKY.

Pokud máme možnost informovat se na kvalitu lékařů a léčby dopředu, učiníme to.

Pokud máme kohokoli známého v ústavu, i známého známého a třeba i uklizečku, pou-žijeme protekci. Nemám to ráda, ale jde o naše zdraví a rozum. V každém takovém zařízení bý-vají oddělení VIP, inteligentní lékaři i moderní či humánní způsob léčby. Někde mají i vlastní psychology. Někde i dobré. V Brně takto fun-guje asi třetina Černovic a část Bohunic. Pokud tlačenk u a jasno nemáme, je nutné být nanejvýš ostražití a nevěřit nikomu. Nic.

Při braní léků neb vizitě doporučuji si názvy me-dikamentů zapamatovat, poté vypsát na papírek a následně překontrolovat na internetu o co jde, případně použít přátele v oboru zběhlé. Pokud se necítíte být magorem, berte co nejméně. Aby vás neodhalili, je třeba dobré přípravy. Šouravý krok. Zpomalené pohyby. Přiblblý úsměv. Pro odvedení pozornosti sester pronásíme jednodu-ché věty typu „ Vám to dneska sluší“, „to máme hezky“ a podobně. Žádné intelektuálstiny, to by je zmátlo. Vždy máme po ruce malou plastovou lahev na zapíjení. Dobře se s ní manipuluje a VŽDY je vhodné předvézt, že jsme polknuli a zapíjíme. Léky ukryjeme do ruky s lahví, pří-padně ponecháme v dlani a co nejdříve se jich zbavíme odložením do kapsy, připravené ka-belky, či batůžku. Následně tyto vyhazujeme zabalené do kapesníku neb hajzlpapíru do koše na záchodě. Nikdy ne na pokoji. Je dobré znát, jaké účinky příslušný lék má a podle toho se chovat.

Někdy na nás sestra podezíravě zírá. Vložíme prášek pod jazyk a předvádíme zapíjení a poly-kání. pokud bereme léků více, hezky jeden po druhém a vždycky s předváděčkou. V tomto pří-padě volíme lahev tmavou, není vidět, že vody neubývá. Vyplivneme v ústraní co nejdříve. K lékařům se snažme být slušní, ale dávejme si na ně bacha. K sestrám se pokud možno cho-váme hezky vždy, jsou to strašně utahané pře-pracované bytosti. Pokud potřebujeme jiného odborníka, máme denně dokud nedosáh-neme svého. Všichni jsou neustále na dovolené, ale málokdy je to pravda. Zvýšenou pozornost věnujeme uklizečkám. Pokud si získáte jejich náklonnost, velice vám to usnadní a zpříjemní pobyt. Většinou postačí vychytat jejich úchyvky a pomoci poskládat židle, pochválit květiny a tak. No, to by snad stačilo, prostě pokud nemusíte, vůbec sem nelezte!

Snad ještě jedna prosba.

MAMINKY DO BLÁZINCE NEPATŘÍ!

Ne každá starší osoba je soběstačná. Kdoví jak na tom budeme my až budeme velký. Penziony pro důchodce jsou drahé, leckdy nedostupné. Já vím, ale v každém místě se jistě najde chu-dá studentka, sousedka či schopnější důchod-kyně, která se o naše blízké dokáže postarat. I kdybychom se několikrát ve výběru vhodné osoby zmýlili a prodělali kalhoty, je to lepší, než blázinec.

Blanka Šimoníčková

ZÁVIŠ - Závíšova dvanáctka

(Ears&Wind Records, 2016, CD)

Závíšova dvanáctka. Další kus v řadě. Možná by se někomu mohlo zdát že po Závíšově deváté vykrádá sám sebe, realita je však vždy poněkud složitější, což pochopíte ihned po rozbalení desky, či při poslechu ústřední skladby... Opět vychází na značce Ears&Wind Records a opět v luxusním kolážovém digípacku s grafikami a fotogramiemi Vladimíra Havrana Smýkala a průvodním slovem J.E.Friče.

VLADIMÍR JAROMÍR HORÁK Krůpěje krve v trní

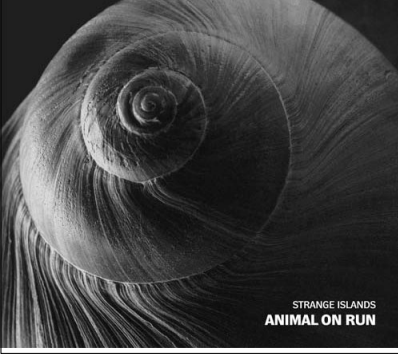
(Ears&Wind Records, 2016, kniha)

Sbírka poesie ostravského básníka, publicisty a uměleckého fotografa, narozeného roku 1960. Sbírka je doplněna barevnými autorskými foto-grafiemi, tzv. DeDeArt. Sám svou tvorbu charak-terizuje takto: „Kdo máš uši k slyšení, slyš, kdo máš oči k vidění, dívej se, kdo máš duši, vnímej...“

STRANGE ISLANDS

(Ears&Wind Records, 2016, CDr)

Progressivní a art-rocková kapela vznikla v létě 2002 v Liberci, kde v roce 2005 taktéž zanikla. Za svou existenci odehrála kapela jen pět koncertů: na festivalu v Libotenicích, poté v KÚD, klubu Stamina a Harcovské hájovně v Liberci... Před-kládáme nahrávku z roku 2004, kterou kapela natočila samonákladem, včetně dvou živých bonusových skladeb z roku 2005.

Psaní na vodu:

Vchod do (plánovaných) Pasáží

Napadlo mě, že si vlastně musím udělat i svůj vlastní denní tisk, abych měl co číst, MF jsem zavrhl dávno, před pár týdnů jsem vyřadil i Lidovky, bliju z toho mocenského (peněžního) svinstva, ale co číst? sestavuju si tedy „noviny“ svoje, denník, vlastně „Poledník“ . „žádný gentleman neustává před polednem,“ říká O. Wilde. (z e-mailu j.e.f)

Počiná se Poledník (Pro domo sua), sobota 10. září 2016, 02:55

„jakmile vím, jak na to, vstávám od stolu,“ řekl mi kdysi pan Šafařík, Josef Šafařík, dnes už pro mne naprosto neuvěřitelný člověk, s kterým jsem se mohl nečekaně setkat někdy před mnoha a mnoha lety, v dobách, kdy jsme do jakéhosi základního vůbec životního ústrojí vstupovali, v čase, kdy člověku je kolem třidvacátého roku, když už přestáváme být čisti naivitou toho nejprosluněnějšího a přirozeně odvážného mládí a dětství, a kdy se na nás začínají otvírat chapadla života dospělého, se všemi jeho záلودnostmi, mrazivými nedůvěryhodnostmi a smutnými repeticemi obstarávání si „chleba vezdejšího“, ta věta se týkala „způsobu“, jak vůbec něco dělat, metody vlastně, bylo zvláštní, že na tohoto „esejistu“, který sám sebe za filosofa nikdy nechtěl označovat, nedělal žádný dojem Edmund Husserl, kterého jsem tehdy musel – z důvodů školských – studovat (moc toho tehdy k dispozici nebylo, hlavně jen knížka s názvem Krize evropských věd a transcendentální fenomenologie, která právě tehdy vyšla) a co nejvíc ho zaujalo, pokud si aspoň vzpomínám, byla pro něj v tu chvíli podstatná jen jedna Husserlova věta, a to právě věta o „metodě“, o zvnějšnění každého způsobu „dělati něco“, místo čímsi stále a průběžně a jediné možné „něčím býtí“, ta věta zněla: „každá metoda zvnějšňuje“, myslím, že už tehdy jsem ji chápal jednoznačně, jako nemožnost život zvnějšku nachystat, a prožít jej pak předem předpřipraveným způsobem, tedy způsobem vlastně mamým, každá pouhá metoda nás prostě toho života zbavuje, Josef Florian vždycky říkal, „děším se hotových lidí“, právě těch, kteří na život si našli metodu, jak jej žít, a zbavili se tak schopnosti a potřeby každý den, každou minutu jej znovu a znovu vytvářet, tedy v pravém slova smyslu vlastně žít, tedy v opravdu pulzujícím živoucím tepu tento život každou jeho vteřinou v pokoře přijímat, být v jeho limitech a možnostech a plnohodnotně ho v každém momentu prodýchávat a s vlastně stále bujarým nadšením se všemi jeho aspekty těšit, je to vlastně otázka náboženská a existenciální, ač takto jsme o tom nikdy s panem Šafaříkem nemluvili, ten především zápasil s „mocí“, „co vlastně je Vaším hlavním životním snažením?“ ptal jsem se ho, řekl, že celý jeho život byl a je „vypřádávajícím se s mocí“, a že „každá moc korumpuje“ a že ta „absolutní moc korumpuje absolutně“, to byla vlastně otázka náboženská, protože co je na světě absolutního? kdy docházíme k takovýmto otázkám a snahám o odpověď, než právě při otázkách zásadních a obracejících se k původu a důvodu tohoto všeho našeho pozemského snažení vsledování všech aspektů jeho stále v nutnosti si připomínajícího smyslu a důvodů v něm vlastně vůbec pokračovat, mne „moc“ vždycky zajímala právě i v tomto smyslu „náboženském“, právě ve vztahu k tomuto Nejmocnějšímu a vlastně absolutní mocí disponujícímu, proto jsem se ptal, „a co moc jako jeden z darů Božích?“, byl jsem ovšem zchlazen páně Šafaříkovou okamžitou a ráznou odpovědí, „tady nejsem kompetentní!“, bylo mi už tehdy jasné, že každý člověk má na světě jiné poslání, jiné věci vidí, po jiných touží a jiné ho vůbec „baví“, ale přesto jen mne zaskočila tato „nekompetence“ v něčem, co bylo vlastně mým hlavním životním snažením, jakož mým hlavním snažením zůstává dodnes, v té věci tedy zřejmě jsme se nedomluvili, ač jinak naše hovory byly něčím zcela výjimečně povzbudivým a zásadním, až dodnes se mi čas od času vynořují některé jeho věty, které úplně zásadně ovlivnily můj život, jako třeba zrovna jedna z takových, ke kterým se stále vracím, a čím jsem starší, tím si ji vlastně připomínám častěji a častěji, vidím to jako dnes, stáli jsme při tom při jednom z odchodů od něho z bytu na brněnské Grohově ulici číslo šest, ve čtvrtém poschodí činžovního domu, v tom starosvětském bytě, který

pro mne a pro mé přátele tou dobou tolik znamenal, loučili jsme se a já jsem se ještě musel vrátit k jeho větě, na kterou jsem narazil při opísování jeho posledního textu „Cestou k poslednímu“ (o tom jindy), v které jsem spatřoval jakousi základní pochybenost, jaksi nesprávnou premisu, z níž pak je sice vyvozováno úžasně, nicméně ta premisa právě se mi zdála vadná, a osmělil jsem se to jaksi mírně a diplomaticky formulovat, pan Šafařík se jenom srdečně zasmál, plácl mě po rameni a řekl, „ale to je přece samozřejmé!“ (že si myslím něco jiného než on), „to by jinak jeden z nás byl na světě zbytečný!“ – věta ohromující, která mi tehdy připadala vlastně nějak triviálně normální a nepůvodní, a stále více a více, jak životem jsem procházel, tato myšlenka

zleva J. E. F., Josef Šafařík, Jiří Kuběna, Pavel Švanda a Valér Kouáč, bytové divadlo „Šlépěj v okně“, byt rodiny Frišaufouých, Brno, Veverň 54, 1974

se mi znova a znova do života vracela a vrací, protože mě připravuje k jakémukoli rozhovoru, k jakékoli diskusi, nechává mne milosrdně v jakémsi zásadně otevřeném vztahu „k bližnímu svému“, o němž vím, že jeho život je tady ze zásadně jiných důvodů než život můj, že má jiné bezprostřední cíle a jinou zodpovědnost, že ho vlastně nemohu a nemám o ničem „přesvědčovat“, protože o pravých důvodech jednoduše nic nevím a vědět nemohu, neboť stále platí a bude platit tato základní živá otevřenost našich vzájemně se proplétajících životů, že každý zkrátka stojíme a musíme stát „někde jinde“, ať tomu může být v jakkoli přátelském porozumění, ale přece „jinak“, protože bylo-li by v tom jakési nutkání po (nepatřičně vysněné) totožnosti, pak tehdy by jeden z nás musel být na světě opravdu navíc a „zbytečný“, a takový život není, je bohatý, nedefinovatelný, neuchopitelný, neuvěřitelně košatý a zajímavý a v stále nových dobrodružstvích krystalizující a každým dnem nás s novými zkušenostmi seznamující, pokud nepřestáváme být připraveni, a právě takoví lidé, jakým byl dnes už v současné společnosti pro mne naprosto nepředstavitelný (o tom jindy) právě pan Josef Šafařík (narozen roku 1907 v Prostějově, zemřel necelé tři roky po události, která mu přinesla jednu z mála skutečných satisfakcí, v dubnu A. D. 1992, v Brně, v některé z nemocnic, kam byl odvezen už v bezvědomí, ze svého legendárního bytu na Grohově ulici číslo šest, kde z jednoho okna viděl na „filosofickou fakultu“ a z opačného na ohromnou „státní tiskárnu“, v kterýchžto věhlasných objektech snad vůbec nikdy v životě nebyl) – s touto ranní úvahou – a přáním všeho dobrého pro všechny – j. e. f. – 2:35

Filmové okénko:

Stále spolu vs. Tohle je náš svět

Tento rok nám přichystal zajímavý kinematografický moment. V Americe vznikl hraný snímek na totožné téma jako nedávný český dokument. Při souboji dokument vs. fikce jsem býval na straně fikce. U mnoha dokumentů mi vadilo, že se snaží prezentovat realitu, ale je to celé jen show před kamerou. Fikce má navíc tu výhodu, že může vést situaci do hyperboly. Vezmete si třeba příběh mladého bezdomovce a řeknete si: Co kdyby ten muž z kontejneru byl zároveň šešák a zakoukala by se do něj dcera starosty, který se snaží bezdomovce vyhnat? A máte film.

Zde ale nastal opačný problém. Oba filmy popisují příběh rodiny, která se dobrovolně zřekla civilizace a žije v přírodě v núzných podmínkách. Oba snímky mají totožné momenty: konflikt s autoritami, domácí vzdělávání dětí, fyzická kondice dětí, hudební a řemeslné nadání atd.

Fikce má již výše popsanou výhodu, graduje konflikt víc a víc. Pomáhá si krásným soundtrackem, vynikajícími hereckými výkony a magickou přírodou. Jenomže fikce jde za hranu. Děti jsou modýlci z časopisů, kterým stylisté jen lehce rozevláli vlasy, hudební produkce rodiny by z fleku dobývala alternativní hitparády a především: všechny děti jsou takoví malí Einsteinové. Zcizuje to, vidíme, že režisér se nám snaží podat rodinu příliš dokonale, abychom jim fandili.

Dokument, který stál možná setinu ceny amerického hitu, je autentičtější. Hudební produkce dětí je dobrá, ale nejsou to autorské písně, jen přehrávají hity jiných. Děti jsou pohledné, ale nejsou to idoly z módních časopisů atd.

Idokument má pochopitelně svoji slabinu, nejde do konfliktu s otcem, který zjevně řídí rodinu příliš autoritativně. Čeští recenzenti tuhle skutečnost filmu dost vytýkali, mně to ale nevadilo. Rodinné problémy šlo zachytit z jednotlivých náznaků, ten finální konflikt s autorem dokumentu jsem tam ani nepotřeboval.

Tak či tak, doporučuju zhlédnout oba filmy, zejména pokud se zajímáte o téma útěku z civilizace.

Vojtěch Landa

PS:

Malá sebe-propagace. Můj film na netu. Najdete ho pod heslem: Setkání krátký film. Můj uživatelský nick je *Píper P* a lze tam najít i můj fejton O Googlu a maminkách.

Screenshot z filmu Vojtěcha Landy

Dnes bych asi za svůj první film zvolil spíš komedii, než tenhle možná poněkud zdoluhavý snímek. Navíc je tam spousta chyb, ale chybami se člověk učí, že? Žánr: meditativní vztahové drama.

Film najdete na YouTube na adrese:

https://www.youtube.com/watch?v=YRjSwM16HS0

Měsíční noviny

V nejlepším brněnském klubu - v divadelním studiu Paradox jsme 11. října pokřtili studiovku znojemského barda - *Závišovu dvanáctku*. Na fotografiích maestro sám zcela nahoře, s Kristýnou uprostřed a dole publikum. Kdo by to byl řek že kníže pornofilku ho má tak neuvěřitelně kultivované. Pokud desku nemáte, můžete si ji zajistit z první ruky přes e-kšeft Dřevěná cikáda (*drevenacikada.cz*). Nechcete-li zajíce vy pytli, ukázky najdete na adrese *spodniproudy.cz*, stejně jako katalog vydavatelství Ears&Wind Records.

Fotografie Vladimír *Havran* Smýkal

Uši a Vitr PASÁŽE

PRO UMĚNÍ, KRITIKU, ŽIVOT, I. ROČNÍK, ČÍSLO 1

(Z inspirací Potulné akademie...)

“Jedna věc je velmi jista, toto století tomu nasvědčuje, totiž ta, že ve všem opouští se světlo božské pro ideje ryze lidské; že všechny vědy opustily vyšší základní myšlenky pro základní myšlenky časné; a tak se sesuly v duších víra, morálka i politika. ... Tento úpadek moderního rozumu je příčinou úpadku Evropy. Kdyby člověk nebyl ztracen, civilizace by se zachránila... Ale člověk je přímo v duši raněn...”

Antoine Blanc de Saint Bonnet (1815-1880), Oslabení rozumu

O smyslu tohoto podniku

musel jsem se onehdy při diskusi internetové ohradit vůči deho-nestujícímu slovu „báchorka“, kterým se dotyčný snažil shodit něco tak zásadního, jako je pojem LEGENDA, něco tak zcela zásadního, od latinského „čisti“, něco, co je čteno, něco, co má být čteno, něco, na čem ku příkladu stojí celá naše t. zv. státnost, kterou se nyní poslanci rozhodli s patřičným politickým hýkáním slaviti, ač málo kdo z nich ví, o co opravdu běží, o co opravdu běží v legendách a v hagiografických spisech, ó, to nejsou báchorky, báchorky jsou řeči těchto politiků, kterými vysvětlují své užitkové počínání, snažíce se nám namluvit, že to činí „pro nás“, tedy spor o tu „báchorku“ na internetu se týkal konkrétní jedné legendy svatopetrské, kterou znám spoustu let, slyšel jsem ji kdysi už jako kluk při kázání jednoho vzácného kněze, skutečného doktora theologiae, který byl velmi blízek tehdejším hrůzným babickým vraždám (i jeho „slečna“, farní kuchařka, paní X., žena jednoho z babických zavražděných), a to kázání bylo na téma „vezmi kříž svůj, a následuj mne“, kříž svůj, ne nějaký jiný, ledasjaký, ale svůj, přišel jednou jeden nešťastník se svým křížem za svatým Petrem a stěžuje si mu, jak ten jeho kříž je těžký, a že by ho nejraději vyměnil, kdyby to šlo, sv. Petr samozřejmě souhlasí a vede chlapíka do velké místnosti, kde je spousta odložených křížů jiných lidí, různých velikostí a způsobů provedení, že je možno z čeho si vybírat, což nešťastník nadšeně ihned činí, bere kříž kumštýřův, ale hned cítí, jak ho ozdoby a krásná modelářská práce tlačí do hřbetu a brzy ho odkládá, bere jiný, kovářův, trochu menší, akorát tak na záda, ale hrozně těžký, jak už ho mistr kovářský musel celý život nosit ke kovadlinám a výhni, zbaví se tedy chudák rychle i tohoto kříže, a vidí malý, pěkný, ten by byl tak pro něho, bere do rukou a dává na záda, ale je to kříž zlatníkův! těžký tak, že se mu hned podlomí nohy a musí ho odložit dřív, než vůbec udělá krok, tak se rozhlíží bezradně po dalších křížích a jeden přece jen se mu zdá šikovný, že ten by snad mohl pasovat na jeho zedřený hřbet, bere ho, celkem mu sedí, i jít se s ním dá, chudák si oddechne a říká sv. Petrovi, tak tento bych snad mohl unést, o ten bych Tě, svatý Petře, prosil, a tu se tento svatý Klíčník usměje, udělal’s dobře, to je právě ten kříž, se kterým jsi přišel, to je ten Tvůj kříž! ano, ten, ne jiný, ne cizí, klíče hrají v legendách velmi důležitou roli (jednou zde musím napsat o Klíčniku-Pontifexu z nádherné autobiografie Gilberta Keitha Chestertona!), hrají důležitou roli v životě každého z nás, já zde ze svého života vzpomenu dva příběhy klíčů: 1. Pavel Z. mi jednou chtěl dát klíče od svého bytu, abych ho, pobýváje v Praze a bydle u něho, nemusel pořád shánět a obtěžovat, šli jsem do jakéhosi obchodního domu ve středu města, kde měli také to obvyklé okénko, kterým se do malé dílničky podávaly klíče ke zhotovení kopií, taky Pavel dal svoje, klíče nám vyrobili a já měl konečně svoje, asi jeden den, Pavel tentýž večer mě o ty nové poprosil, protože on ty svoje během dne někde ztratil, dal jsem mu je bez slova, a zůstal zase bez klíčů, dodnes, to je jedna z krásných „scének“, kterých mám s tímto drahým přítelem, který rovněž se dnes někde potácí po nemocnicích, samozřejmě více, a jsou zde (2.) ještě jedny klíče, ty pro mne kdysi, v různých barvách duhy dokonce, ne-

foto © Zuzana Břejchová

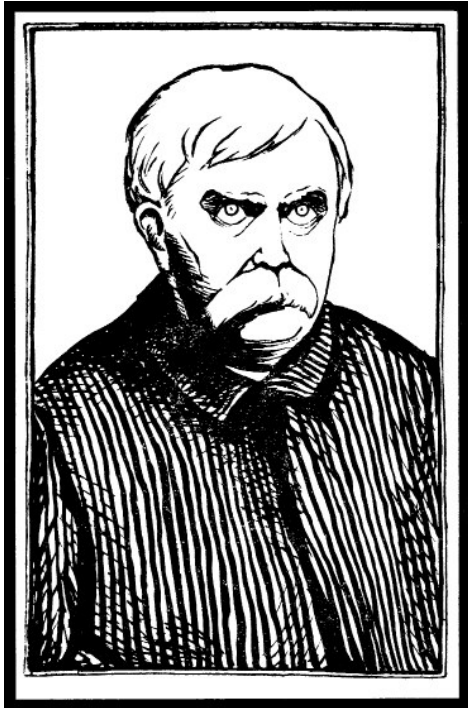
chal vyrobit Ivan M. Jirous, dal mi je obřadně jednou v nádražní Oáze, při-čemž důstojně a důrazně prohlásil: „Tady máš klíče!“ – „abys nemusel furt otravovat,“ dodal smířlivě, a ty klíče jsem měl jednou provždy, až do jeho smrti v listopadu 2011, když umřel, přišel jsem nedlouho po té do Švandovy kavárny, hodil svazeček Magorových, teď už nepotřebných klíčů na štamgastovský černý mramorový stolek a říkám barmanovi, „nafoť mi je, prosím tě,“ klíče byly jen tak nahozené volně, opíraly se trochu popelník s výrazným reklamním nápisem, barman zdokumentoval ten „duhový“ objekt (klíče měly dva odstíny modré a červené, až růžové), pak jsem tu fotografii použil k nějakému nekrologu, ale už přesně nevím kde, tak skončila i historie těchto klíčů, i historie Martinova kříže skončila, ale ty naše, ta naše historie, našich vlastních křížů, ta ještě neskončila, ještě je čas, na všechno stále ještě – je čas – s přáním toho nejlepšího rána, jak jen možno – všem, j. e. f.

Šperhákem

čtu v posledním Salonu Práva, už docela neRudého, že „říjnové krajské volby se asi účasti nedostanou přes tradičních 35 až 40% voličů, přesto mohou výrazně ovlivnit další směřování české politiky. Na jaké zajímavé otázky nabídnou odpověď?“ – čtu tyto věty jako opařen, to je tak samozřejmé, tak jisté, tak samo sebou se rozumí? že 60 až 65% oprávněných voličů mojí země, když už jednou se jim – dost málo zaslouženě většinou – podaří, že žijí ve skutečně právním státě a parlamentním demokratickém systému – zůstane sedět na zadcích v putykách, u televizních soutěží o žrádle, na chatičkách, v saunách, u grilovacích stolečků? co ti lidé chtějí?

Léon Bloy: Krev Chudého

„Moje řeč, jejímiž soudci se snad domníváte býtí, bude Vás souditi v den poslední.“ BOSSUET, Pohřební řeč nad kněžnou Palatinou Krev Chudého, toť Peníze. Jimi se žije a

umírá po staletí. Zahrnují v sobě význačně každé utrpení. Jsou Slávou, jsou Mocí. Jsou Spravedlností a Nespravedlností. Jsou Trýzní a Rozkoší. Jsou bídné a úctyhodné, zjevným a tryskajícím symbolem Krista Spasitele, in quo omnia constant. Krev bohatcova

Z rubriky Lapač snů

Ach, J., na rychlou odpověď já nejsem. K síti se připojím jen tu a tam, jen když není zbytí. Kdyby se tak snadno dalo připojit k Chelčického “Sieti viery pravé” a v ní zůstat chycen na věky, to by bylo hej! Ať klikám, jak klikám, vše marno. Internet je “nickou přebohou”. Neumí pohladit ruku, podívat se z oka do oka. V posledních pěti letech života Petra Mikeše-Kašpara jsme si psali rukou. Týdně tak 4krát! Psané dát do obálky, nalepit známku, jít k poštovní schránce... Byl to rituál, kterým jsme jurodivě vzdorovali virtuální realitě. Říkali jsme tomu M. A. P. Manus Animam Pinxit, tedy Duše Píše Rukou (báseň Francise Thompsona - pozn. jeř). Od Petra jsem dostal poslední M. A. P. pět dní před jeho smrtí. Myslím, že rukou psaný M. A. P. zněl asi takto: Sráz času je den za dne příkrejší, marně srdce mé úzkosti konejší. Tato Petrova básnička je ostatně adresována všem citlivým srdcím, co jich na světě ještě je. Milý J., myslím na tebe s něhou a zdravím Tě z celého svého úzkostného srdce! Tvůj Rosta-Melichar (Olomouc, 5. 10. 2016)

vcoudoufají?čemuvěří?jejimjedno,kamsnimi „mocní“ lomcují a cupují zbytky jejich svobody – která je zjevně vůbec nezajímá? je to vůbec možné? měl jsem velké obtíže při vůbec získání voličského průkazu, protože mi po nemocnicích vůbec nena-padlo, že mi může propadnout „občanka“, na kterou jsem vůbec nepomyslel, ale propadla, už na jaře, rychle tedy novou, nemožný člověk, přikurtovaný k posteli, přesto díky přátelům se to podařilo, zvláštní soukromý fotograf, dvě eskorty úředníků v doprovodu policistů, další fotografo-vání, ověřování, (mé) ztrapňování, ale stihlo se to, podařilo, ve volebním čase za mnou musí přijet s nějakou tou „urnou“,

jinak bych (poprvé v životě) musel někoho u soudu žalovat, byl by to asi tento stát, jak soudím, za komunistů by to bylo jed-noduché, v den voleb by přišly do našeho pokoje tři „baby“, daly by nám všem pěti lazarům před čumák volební lístky, které my bychom během vteřiny hodili do přistrčených uren a bylo by vše vyřešeno, zde však jsem si obtíže vykoledoval jenom já, a to proto, že chci volit, paradox? ab-surdita? nejspíš všechno dohromady, ale jak je to s těmi 60-65 procenty „obyčejných lidí“, to bych opravdu ze srdce rád věděl! „průzkumy“, nedůvěryhodné ve své podstatě, mě nezajímají, mě zajímá realita, taková, jak jsem ji výše vypsál – jeř

nanejvýš sto tisíc mohlo by býtí najednou zabito? Rozvrhuje se totiž sto tisíc agoníí na čtrnáct nebo dvacet dní. Jsa milovníkem spravedlnosti, rád věřím, že bohatci byli obdařeni touto výsadou, po tolika jiných výsadách, a že této příležitosti nebylo jim odepřeno, by mohli rozjímati v síni pekla o slastech a pevnotě bohatství. Mluvílo se o jisté na živu zachované, nepohyblivě vkleštěné pod troskami, jejíž ruka byla uhryzána její kočkou, s ní zasypanou. Byla to „pravice“ nebo „levice“, tato ruka, učiněná k tomu, aby dávala, jako všechny ruce? Zapomínajíc hladových, snad se propůjčovala ke krmení tohoto samojediného zvířete, které pokračovalo takto ve své důvěrnosti. Ponaučení strašlivá, chcete-li, prvopočáteční přece, avšak kterak nadarmo! Bude třeba strašnějších a cítí se, jak přicházejí... Křesťanství jest marné, Slovo Boží jest marné. Vizte tedy „Tíživé Rameno“, které bylo ohlášeno, Rameno viditelné a nepopěrné! Ah! jest čas! Právo na bohatství, skutečný to zápor Evangelia, lidožroutský výsměch Spasiteli, vepsán jest do všech kodexů. Nemožno vyrvatí tuto tasemnici, aniž by se nerozervaly vnitřnosti, a operace jest naléhavá. Bůh se o to postará. - Nemáš práva radovati se, když tvůj bratr trpí! vyje každodenně hlasitěji a hlasitěji nekonečný dav zoufalců. Přítomná kniha bude ozvěnou tohoto nářku.

*Paříž-Montmartre, 23. ledna 1909.
Zasnoubení Přesvaté Panny.
(1. kapitola knihy Krev Chudého)*

Doporučujeme:

Oheň na střeše:

12/11/16
KLUB PARADOX
BRNO-KŘÍŽOVÁ UL. 20
OD 18.00, VSTUP: KILO

KRÁKOR RETROSPEKTIVA
KRÁKOR PERSPEKTIVA
KRAVÁL JEDNA BÁSEŇ

LES

UNDERGROUND / ALTERNATIVA

SPYTIHNĚV
BALET ČESKO-SLOVENSKÉHO ROZHLASU
3+ KOLBEN & KAVLÍK
BALZAMINA

INFO: [SPODNIPROUDY.CZ](http://spodniproudy.cz)

12. listopadu 2016
Brno-Paradox
LES - Krákor retrospektiva

Opět si v prašivém podzimu připomeneme vyschlý meze na prosluněném Krákoru. Divadelní studio Paradox v Brně se zahálí dýmem tabáku a velevážený návštěvník bude udiven kolik forem a rozličných hudebních stylů může skrývat přílepka underground, či alternativa. Blbouni staří i blbouni mladí způsobí takovej kravál, před kterým by přehrávková komise nejspíš sundala kalhoty a prchla do šumavských hvozdu. Krákor retrospektiva, Krákor perspektiva, kravál jedna báseň! A k tomu křty nových desek. CD Kam kráčíš malička Baletu československého rozhlasu a brněnský křest Žití strůjce pražské kapely Kolben-Kavlík (obojí péčí neoficiálního labelu Ears&Wind Records).

vystoupí:
SPYTIHNĚV
BALET ČESKO-SLOVENSKÉHO ROZHLASU
KOLBEN&KAVLÍK
3+
BALZAMINA

-----**PROLUKY**-----
16. PROSINCE, BRNO - KLUB PARADOX

MUTIKA

STBEND
ECHT!
KRCH OFF
PLASTIC PEOPLE
OF THE UNIVERSE - NEW GENERATION

AUTORSKÁ ČTENÍ

HYNEK OZZY PASEKA
PAVEL ŠUHÁJEK
JAROSLAV ERIK FRIČ

VERNISÁŽ JEDNOHO OBRAZU

JOSEF ŽÁČEK

CHRISTIANIA.CZ SPODNIPROUDY.CZ STUDIOPARADOX.ORG

16. prosince 2016
Brno-Paradox
PROLUKY

Doplňk vynechávek, bílých míst a lapsů v národní kultuře a paměti, koncerty alternativní, experimentální a rockové hudby, autorská čtení, tvůrčí dílny a přednášky Potulné akademie, uvádění do života nových knih, časopisů a desek, vernisáže

(Jedno z mott Potulné akademie)
... Člověk je zvláštní kreatura. Napřed mě nazve ďáblem, duchem zla a lži za to, že přý skrze poznání jsem ho připravil o ráj, dnes mě překlívá na Prométhea jako dobrodince lidstva a čeká, že ho tím poznáním přivedu do ráje zpět. Z toho ten bizarní paradox vědeckotechnické revoluce: Vzestup pádem! Entropií k Utopii! K životu pitvou! Destrukci stvoření k rekonstrukci ráje! Fabrika jako rekonstrukce destrukce přírody; posedlost fabrikou vesmíru, fabrikou ve společnosti, fabrikou v člověku.

Josef Šafařík (1907-1992), Mefistův monolog

vystoupí:
STBEND
ECHT!
KRCH OFF
PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE
- NEW GENERATION
HYNEK OZZY PASEKA
PAVEL ŠUHÁJEK
JAROSLAV ERIK FRIČ
JOSEF ŽÁČEK (vernisáž jednoho obrazu)

podrobně: spodniproudy.cz

21. listopadu 1789 se Severní Karolína stala dvanáctým státem USA ●●● Svátek má Albert ●●● Poslanci schválili zákon, který velkým obchodníkům nařizuje zavřít o sedmi vybraných svátcích, zákon se týká obchodů nad 200m² a jeví se jako diskriminační ●●● Američané vyvíjejí novou jadernou strategickou střelu, má nahradit dosavadní Minuteman III. O program GBSD projeví zájem tři největší zbrojní výrobci - Boeing, Lockheed Martin a Northrop Grumman. Informoval technet.cz ●●● Po dvacetisedmihodinové operaci oddělil tým newyorského neurochirurga Jamese Goodriche siamská dvojčata ●●● Ze strachu z terorismu navštívilo letošní Oktoberfest méně návštěvníků, iDnes k tomu napsali *Miliardová ekonomika Oktoberfestu se zadrhla* ●●● S odkazem na stranický web <http://www.usvitnarodnikoalice.cz/predseditelstvo/> můžeme konstatovat, že Olga Havlová je členkou předsednictva Úsvitu národní koalice a je místopředseda ●●● Volby v krajích vyhrálo to ANO ●●● Účast v referendu o poloze Hlavního nádraží v Brně byla 23,83 % . Velká část Brňanů si nebyla interpretací otázek jistá a část jim vůbec nerozuměla. Referenda se nemohli účastnit mimobrněňští, kterých se často poloha nádraží bezprostředně týká.

HLASOVACÍ LÍSTEK
pro místní referendum konané
ve statutárním městě Brně ve dnech 7. a 8. října 2016

Otázka č. 1 zní:
Souhlasíte s tím, aby město Brno podniklo bezodkladně všechny kroky v samostatné působnosti k modernizaci železniční stanice „Brno hlavní-nádraží“ v dosavadní poloze podél ulice Nádražní?

Odpověď na otázku č. 1:

ANO ☐ NE ☐

Otázka č. 2 zní:
Souhlasíte s tím, aby město Brno podniklo bezodkladně všechny kroky v samostatné působnosti s cílem prosadit, aby se nejlepší řešení modernizace železniční stanice „Brno hlavní-nádraží“ určilo prostřednictvím soustavy otevřených návrhových soutěží?

Odpověď na otázku č. 2:

ANO ☐ NE ☐

Poučení o způsobu hlasování:
Odpovědi na otázky označte na hlasovacím lístku křížkem v příslušném rámečku, vložte do úřední obálky a před okrskovou komisí vložte do hlasovací schránky.

Referendum je neplatné ●●● Karel Veselý pro A2larm.cz přinesl šokující zprávu o likvidaci klubové scény v Londýně. V září ohlásil konec legendární klub Fabric, za polední rok mu předcházely kulturní kluby Plastic People, Turnmills, Bagley's, The End & AKA nebo The Cross. Za posledních osm let ztratil Londýn zhruba padesát procent tanečních klubů ●●● Po 22-té hodině mohou být v centru Bratislavy otevřeny pouze podniky disponující podzemními prostory a restaurace umístěné na lodích zakotvených na Dunaji. Nová úprava platí od 10. října 2016 ●●● Došlo k novele zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, provedenou zákonem č. 204/2015 Sb. ke změně ustanovení § 47 odst. 3. Z čehož vyplývá že obce ztratily možnost udělovat výjimky z doby nočního klidu prostřednictvím rozhodnutí příslušného orgánu obce na základě obecně závazné vyhlášky. Venkovní akce, festivaly apod. musí nově skončit ve 22.00, nebo akce přesahující tuto dobu povoleny obecně závaznou vyhláškou, pro jejíž schválení se musí sejít na veřejném zasedání zastupitelé ●●● *Sešel bych se s dalajlámou tebdy, kdy bych já byl duchovní vůdce. Nebo kdyby dalajláma byl velký investor.* uvedl Zeman v rozhovoru pro Blesk ●●● Z webu Finanční správy k EET. Otázka: *Kdo bude internetové připojení platit?* Odpověď: *Většina podnikatelů se už dnes bez internetu neobejde. Pro ty tedy nevzniká další finanční zátěž. Pro ostatní je připojení k internetu (třeba přes mobilní telefon) nákladem podnikání* ☐

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků za 30 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme.

Kontakt: redakce-usiavitr@email.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: j. e. f., Státý Lukáš, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa, Vladimír Jaromír Horák, Ivosh Krejzek, Ta Pájka, Štěpán Mairovský, Miky Marusjak, Ivan Bergmann ml., Ivo Dostál, Blanka Šimoníčková • Fotograf: Zdeněk Vykydal, Marie Němcová